

Adventes Vēstis

2015. gada janvāris, #1 (227)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
SKOLA
ADVENTISTU
BĒRNIEM?

ZIŅAS NO
ĢĶ GADA
SANĀKSMES
OKTOBRĪ

“VECĀS
DERĪBAS
PERĒJUMS”

ATMIŅAS PAR
MĀSU VIJU
LEIMANI

KAS ĪSTI
IR BĒRNU
DRAUDZE?

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	8
Tēma	10
Intervija	14
Vārds mācītājam	16
Bērniem	20

Ar gribēšanu nepietiek

Ir ļoti dažādas situācijas, kad esam spiesti atzīt, ka ar gribēšanu ir par maz. Vajag arī varēt. Garīgajā sfērā mūs iedrošina Pāvila rakstītie vārdi, ka Dievs ir tas, kad dod gan gribēšanu, gan varēšanu. Jaunā gada apņemšanās īstenojot, neaizmirstiet par šo apsolījumu!

Tomēr risinot ikdienas problēmas un izaicinājumus, mēs apzināties, ka nedrīkst ignorēt realitāti. Jēzus to ilustrēja, stāstot par cilvēku, kurš uzsāka celt namu, bet nespēja pabeigt, jo pietrūka līdzekļu. Cilvēki skatījās uz pusuzcelto ēku un smējās par neapdomīgo cēlāju. Diemžēl kristīgās baznīcas vēsture pēc Kristus ir pilna ar piemēriem, kur tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, šo padomu ir ignorējuši. Pat burtiskā nozīmē. 2014.gada „Ilustrētās Vēstures” žurnālos varēja lasīt par dievnamiem, kurus savulaik baznīctēvi bija iesākuši celt, bet nebija spējuši pabeigt.

Arī šajā „Adventes Vēstu” numurā centrālais tēmas raksts ir par gribēšanu un varēšanu. Vai mēs varam Latvijā izveidot adventistu skolu – lai bērniem nebūtu jāiet parastajā, valsts finansētajā skolā? Raksta autorei ir ko sacīt, jo viņas bērni ir mācījušies adventistu skolā (protams, ne jau Latvijā). Un tomēr ar gribēšanu nepietiek. Izlasiet šo rakstu, un noteikti jums būs savs viedoklis par aktualizēto tematu.

Ir jāpiemin viena jauna apņemšanās, kāda ir „Adventes Vēstu” redkolēģijai no šī gada. Turpmāk katrā žurnālā centīsimies atvēlēt kādu lappusi no rakstiem, kas publicēti vispasaules adventistu žurnālos, lielākoties izdevumā „Adventist World”. Apzināties, ka ne visi lasa angļu valodā. Ceram, ka šie tulkojumi jums ļaus labāk saprast, kas notiek un kas ir aktuāli Adventistu Baznīcā ne tikai Latvijā vien.

Aidis Tomsons

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE
Viktors GEIDE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Shutterstock

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Vairosim talantu talentus!

Sveicu mūsu žurnāla lasītājus Jaunajā 2015. gadā, un novēlu Dieva svētībām bagātus piedzīvojumus, jaunu kalpošanas pieredzi un Kristus mīlestības piepildītas sirdis!

Salīdzinot ar nule aizvadīto gadu, situācija pasaulē gada pirmajās nedēļās nav kardināli mainījusies, un, šķiet, arī cilvēki paši nav īpaši mainījušies. Iespējams, neapjaustas problēmas, nedrošība un neziņa vēl tikai pieaugs. Taču labā ziņa šajā situācijā ir tā, ka mums tiek dāvināts vēl viens Dieva žēlastības gads, lai daudz labāk iepazītu savu Kungu ticības piedzīvojumos un vēl dziļāk un patiesāk Viņam uzticētos un nodotos. Es ticu, ka mūsu Kungs ir sagādājis mums dažādas iespējas, lai cilvēkiem, kurus sastapsim, palīdzētu atrast ceļu pie Jēzus Kristus un Viņa zemes ģimenes – draudzes.

2015. gads būs ļoti nozīmīgs, jo no 2.-11. jūlijam Sanantonio, Teksasā, (ASV) notiks Vispasaules baznīcas sanāksme jeb Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences 60. sesija. Viens no sanāksmes galvenajiem jautājumiem ir saistīts ar mūsu baznīcas misiju Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas kontekstā un veidiem un metodēm, kā šo misiju īstenot dzīvē, aizsniedzot cilvēkus ar vēsti par Jēzus Kristus otro atnākšanu visās pasaules valstīs un reģionos.

Arī draudzes Latvijā turpinās visas aizsāktās un plānotās aktivitātes, lai Svētā Gara vadībā un Dieva žēlastībā mēs varētu piedzīvot gan garīgu, gan skaitlisku izaugsmi.

Mateja evaņģēlija 25. nodaļā mēs varam lasīt vienu no līdzībām par Dieva Valstību, kurā ir stāstīts par cilvēku, kurš aizceļoja un atstāja savu mantu kalpiem.

Mt 25:14,15 – “...vienam viņš deva piecus talentus, otram divus un trešajam vienu, katram pēc viņa spējām, un pats tūdaļ aizceļoja”.

Mēs zinām, ka kalpi dažādi izlietoja viņiem uzticētos “talentus”, un līdz ar to arī sekmes bija dažādas, un, protams, arī rezultāts un vērtējums.

Grāmatā “Debesu vietās” par šo līdzību ir rakstīts: „Līdzība par talantiem attiecas personīgi uz katru pieaugušo vai bērnu, kas apveltīts ar prāta spējām. Kad mājas īpašnieks saaicināja savus kalpus, viņš ikvienam deva savu īpašu darbu. Ikviens personīgi, no viszemākā un nezinošākā līdz vislielākajam un izcilākajam, ir Dieva pārstāvis, kas apveltīts ar īpašām spējām, par kurām viņš ir atbildīgs Dievam. Garīgās, intelektuālās un fiziskās spējas – iespaids, sabiedriskais stāvoklis, īpašumi, iejūtība un līdzjūtība - ir vērtīgi talanti, kas jāizlieto Kunga darbā, glābjot dvēseles, par kurām mira Kristus.” (*Debesu vietās*, 224.)

Vadoties no mūsu spējām, Dievs ikvienam ir uzticējis dažādus talantus, lai mēs darbotos Viņa valstības labā. Mēs esam dažādi, un tas ir labi, mums ir dažādas dāvanas un talanti, un arī tas ir labi. Bet svarīgākais ir likt lietā šos talantus Dievam un Viņa valstībai par godu un cilvēkiem par svētību.

Es novēlu ikvienam personīgi piedzīvot šo brīnumu, kad, kalpojot ar tiem talantiem, kurus Dievs mums uzticējis, mēs saņemam atkal jaunus talantus, lai, lietojot tos Dieva valstības labā, pagodinātu Dievu un vairotu prieku virs zemes!

Gaidāmie pasākumi

7. februāris

Bērnu draudzes dievkalpojums Liepājas adventistu baznīcā, Uliha ielā 70, pl. 14:00.

14. februāris

Garīgās mūzikas koncerts un sadziedāšanās svētki Rīgā Baznīcas 12a, pl. 17:00.

14. februāris

Lektorijs par pāru attiecībām ģimenē Liepājas adventistu baznīcā, pl. 17:00. Piedalās Valda un Viesturs Reķi.

Klubā „Mohito”

Kādā decembra svētdienā mūsu draudzes brālis Arnis Irbe aicināja savus draugus un dzejas mīļotājus uz savas dzejas pēcpusdienu. Kluba „Mohito” zāle, kurā apmeklētāji parasti ierodas vēlās vakara stundās un aiziet rītausmā, šoreiz bija atvērta dienā. Tur notika šī tikšanās. Arnis klausījās brīdināja, ka viņš nav dzejnieks, rakstot, ko jūtot, un vārdus, kas viņam tiek „doti”.

Skandēja dzejoļi, veltīti Tukumam, mīlestībai, dabai, bet visvairāk pagodinot šī Dievu. Arņa paziņas zina, ka viņš ir dedzīgs kristietis. Pats daudz cietis no grēka, viņš ikvienam cenšas atklāt ceļu uz glābšanu. Redzot grēka postu cilvēku dzīvē, viņš nenosoda un nekritizē, bet atklāj, cik ļoti Jēzus Kristus viņus mīl, cik reāla ir Dieva palīdzība. Arnī runā mīlestība, un uzrunātie dzird žēlastības valodu. Ikdienā viņa darbs ir kalpot dzīves pabērniem. Viņā ieklausās narkomāni, alkohola atkarīgie un cilvēki, kuri bijuši cietumā desmitiem gadu.

Pasākuma otrajā daļā runāja mūsu mācītājs Tālvāldis Vilnis. Viņš stāstīja par Dieva doto iespēju ikvienam cilvēkam izvēlēties dzīvot kvalitatīvu dzīvi, neatkarīgi no ārējiem apstākļiem. Dzīvot, lai piepildītu aicinājumu, kādam esam radīti šajā pasaulē. Ar Jeremijas grāmatas 29.nodaļas 11.pantu mācītājs atklāja Dieva attieksmi pret cilvēkiem.

Kā novēlējums un apsoliņš skandēja Arņa dzejas rindas –
Vēl tuvāk pie Tevis, Tēvs,
Paceļu savu sirdi.

Tas ir mans ticības spēks,
Es zinu – Tu mani dzirdi.

D. Sproģe Tukuma draudze

Nemierīgais Adventa laiks

Adventa laiks Korintā vienmēr ir gada īpašākais laiks, jo katru gadu decembrī Korinta iesaistās dažādos Kristus dzimšanas svētku gaidīšanas un svinēšanas pasākumos. Tā kā mēs esam uz labdarību fokusēta draudze, arī šogad iesaistījāmies akcijā “Eņģeļu koks”, kuras mērķis ir Ziemassvētkos iepriecināt Latvijas cietumos ieslodzīto cilvēku bērnus, sarūpējot šiem bērniem dāvanas svētkos. Piedalījāmies arī akcijā “Zvaigzne austrumos”, ar kuras starpniecību arī mēs palīdzējām sagatavot dāvanas sīriešu un irākiešu bēgļu bērniem, kuriem šie Ziemassvētki nebija tik mierpilni. Mēs atsaučamies šiem aicinājumiem, jo ticam, ka ziņa par Glābēju ir Labā ziņa katram.

Adventa laiks Korintā ir slavēšanas un labdarības koncertu laiks. Pateicoties lab-

darības koncertam Korintā oktobrī, uz kuru uzaicinājām pārstāvjus no Latvijas cistiskās fibrozes biedrības, pirmajā adventē biedrības vadītāja mūs aicināja koncertēt Viesītē. Koncerts izdevās sirsnīgs, gaišas atmiņas par skaisto vakaru Viesītē paliks vēl ilgi.

6. decembrī Saldus mūzikas un mākslas skolā notika ceturtais adventes koncerts,

kurā klātesošos saldeniekus mēs tikām aicināti iepriecināt ar svētku dziesmām un ziņu par Jēzus dzimšanu.

13. decembrī Korinta organizēja jau par Ziemassvētku tradīciju kļuvošo koncertu “Dāvana Tev”, kurā gan mēs paši, gan mūsu draugi varēja dot no savas sirds otram – šajā vakarā skandēja gan dziesmas, gan dzeja, gan citi priekšnesumi. Ciemos aicinājām mūsu mazos draugus ar ģimenēm no Saldus novada, kuriem teicām “paldies!” par abpusējo draudzību vairāku gadu garumā, kā arī iepriecinājām bērnus ar ADRA Ziemassvētku akcijas dāvanām. Paldies par šādu iespēju ADRA Latvija!

20. decembrī korintiešiem un draugiem bija svinīgs, Kristus dzimšanas svētkiem veltīts dievkalpojums. Tajā - draudzīga, sirsnīga atmosfēra, prieks par Dieva mīlestību Jēzū Kristū.

Lūk, tāds – darbīgs un radošs – mums, Korintā, bijis 2014. gada decembris, taču mēs jau tagad ar satrauktām sirdīm gaidām nākamās Ziemassvētkus!

Jaunam gadam sākoties, mēs gribam sev un katram atgādināt vārdus, kas ir ne tikai aizgājušo Kristus dzimšanas svētku centrā, bet paliek mūžam nemainīgi katru dienu, katru brīdi – “Dievs mīl par pazudušiem uzskatītos, aizmirstos, izstumtos, vājos un salauztos – mazos un lielos. Kur cilvēks saka “pazudis”, Viņš saka “at-rasts”. Kur cilvēks saka “sodīts”, Viņš saka “izpirkts”; kur cilvēks saka “nē”, Viņš saka “jā”. Kur cilvēks saka “nicināms”, Dievs sauc “svētīgs”!” (Dītrihs Bonhēfers “Dievs ir siltē”)

Ieva Jākobsons

Dāvanas, kas iepriecina

Vēl vecā gada nogalē, 21. decembrī, Madonā notika labdarības pasākums 30 sākumskolas vecuma bērniem. Pasākumu organizēja Madonas Ceļa meklētāju klubs sadarbībā ar sociālo dienestu, pārsteiguma dāvanas sagādāja labdarības organizācija ADRA, bet par cienastiem un piparkūkām jāpasakās SIA „IMA Signāls”.

Šāds pasākums Madonā notiek jau otro gadu. Tieši pirms gada notika līdzīgs pasākums, pēc kura Madonas Ceļa meklētāju klubam pievienojās deviņi bērni. Kad šogad Madonas draudzi apmeklēja baznīcas vadītāji, kuriem pēc dievkalpojuma sekojošajai sadraudzībai nācās telpas dalīt ar pusaudžu nodarbībām, tapa priekšlikums garāžu pārveidot par nodarbību telpu. Paldies Latvijas draudžu savienībai un Baltijas

ūnijai par finansiālu atbalstu. Garāžas telpas nu ir renovētas. Bērniem bija iespēja darboties četrās radošajās darbnīcās – piparkūku dekorēšanā, papīra rokdarbu, muzikālajā un viktorīnās. Bērniem īpaši patika piparkūku darbnīca, kas notika mājīgi renovētajās telpās. Pēc nelielām pārrunām par Ziemassvētku dziļāko būtību un ADRA prezentācijas jau sekoja pārsteigumu dāvanu kastes, ko sagādāja ADRA akcijā „Bērni palīdz bērniem”.

Pēc pasākuma paldies organizatoriem pienāca un pateica četras čigānu meitenes. 5 gadīgs puika visu vakaru runāja, kā viņš dziedājis, sniegavīru taisījis un piparkūku rotājis. 8 pakas tika nosūtītas uz mājām bērniem, kas veselības stāvokļa dēļ vai citu iemeslu pēc nebija pasākumā. 8-gadīgai meitenei, kas bija smagi slimojusi ar vējbakām un 4 dienas neko nebija ēdusi, šo dienu laikā pirmo reizi sejā parādījās smaids par kaķīti, cimdiniem un citām praktiskām lietām, kas bija kastē. 10-gadīga meitene, kas slimo ar bērnu cerebrālo trieku, nešķīrās no mīkstās mantas – pelītes-, kas bija kastē. Abas ar māsu priecājās par skolai un ikdienai noderīgajām lietām.

Ēgita Berele

Bērni, acis un veselība

Mūsu Imantas draudzītē īpašs bija decembra pirmais un pēdējais sabats. 7. decembrī pie mums bija atbraukuši Jelgavas draudzes Ceļa meklētāju kluba bērni, lai kuplīnātu Ceļa meklētāju sabata dievkalpojumu. Šajā reizē mums bija paredzēta arī jauno Ceļa meklētāju uzņemšana. Mūsu klubam pievienojās 3 jauni biedri, viena meitene un divi zēni. Priecēja tas, ka jelgavnieki bija atbraukuši ar savu programmu un bagātināja dievkalpojumu ar dzeju, dziesmām un mūzikas skaņām. Paldies Kristīnei Kairei, kura bija sagatavojusi interesantu uzrunu par acīm. Viņa mūs iepazīstināja ar acs uzbūvi un pēc tam stāstīja par garīgajām acīm. Visi kopīgi pārdomājām: kādas ir cilvēka acis; kādas ir Debesu Tēva acis. Secinājums – mūsu acis, atšķirībā no Dieva acīm, ir nepilnīgas, bieži vien mēs skaidri nesaredzam. Sekoja aicinājums – saskatīt dzīves ceļu pa kuru mums iet un, lai nevis vienkārši ar acīm saskatām, bet gan ar sirdi, tad daudzas lietas izskatīsies citādi.

Bet 28.decembrī mūsu draudzē bija gada nogales sadraudzības dievkalpojums. Šajā reizē pie mums viesojās Vilnis Latgalis, un tas nebija tāpat vien, bet gan tāpēc, lai iesvētītu draudzes palīgmācītāju Āvo Štopi kā draudzes vecāko un viņš varētu pilnvērtīgi veikt savus pienākumus. Pēcpusdienas programmā Viktorija Pacukeviča (mediķis pēc izglītības) stāstīja par vienu no 8 veselības pamatprincipiem – kustībām, cik un kāpēc tās ir nepieciešamas. Pēc tam ar savu liecību dalījās Loida Tarasenko. Viens no smagākajiem posmiem Loidas dzīvē bija, kad viņai atklāja ļaundabīgu audzēju. Tad viņai radās jautājums Dievam: Kāpēc tas ir noticis ar mani? Lai vai ko viņa varēja iedomāties, tikai ne saslimšanu ar šo briesmīgo slimību, jo visu mūžu bija lietojusi tikai veģetāru uzturu. Bet vēlāk viņa saprata, ka viņas dzīve ir bijusi pastāvīgā stresā, kā arī vienmēr ir domājusi par citiem, bet nekad par sevi, tādejādi nodarot pāri sev un savam ķermenim, nedodot nepieciešamo atpūtu. Paldies Loidai, ka viņa uzdrošinājās stāstīt par sevi un mūs visus stiprināt.

Mārite Lipska, Rīgas 3.draudze

Svētki bērniem

21.decembrī mūsu draudzes telpās kā skudriņas rosījās sešdesmit bērni. Notika labdarības organizācijas ADRA akcijas „Bērni palīdz bērniem” iedvesmots pasākums. Uzaicinātie bērni, noskatījušies filmiņu par Jēzus dzimšanu Betlēmē, iesaistījās piecu radošo darbnīcu aktivitātēs. Muzikālajā darbnīcā bērni mācījās dziesmu un apguva dažādu mūzikas instrumentu spēli, izveidojot orķestri, ar zvaigznītēm un eņģeļlīšiem izgreznoja apsveikuma kartītes- egļītes, līmēja dāvanu – pārsteigumu, fizisko aktivitāšu darbnīcā spēlēja dažādas spēles, bet „garšīgajā” darbnīcā ar daudzkrāsainām glazūrām greznoja piparkūkas.

Kad visas grupiņas atgriezās zālē, bija pienācis gaidītais brīdis – no Vīnes atceļojušo dāvanu saņemšana. Bērnu vecāki atzinīgi novērtēja draudzes radītos svētkus, bet vairāki bērni savu pateicību pauda neparasti – savas piparkūku sirsnības uzdāvināja svētku organizatorei Dacei Bičolei.

Vēl trīsdesmit bērni saņems dāvanas mājās, bet arī viņiem aizvedīsim dažu darbnīcu darboties prieku. Svētki pagājuši, bet ar vairākām ģimenēm turpināsim satikties, jo ir radusies interese par mūsu draudzi.

Daina Sproģe Tukuma draudze

Olaines draudzes 20. gads

Mūsu draudzes jubilejas svinības noritēja visa gada garumā. Tajās piedalījās draudzes mācītāji un viesi – bijušie mācītāji. Atbalstot draudzi, viņi šajā gadā viesojās pie mums Olainē, runāja svētrunas, piedalījās sadraudzības brī-

žos. Mācītājs Ainārs Gailis ar dzīvesbiedri Aivu, mācītājs, emeritus Armands Bērziņš ar dzīvesbiedri Ilgu, draudzes dibinātājs – bīskaps emeritus Viktors Geide ar dzīvesbiedri Vēsmu, mācītājs Daumants Sokolovskis, mācītājs Vitālijs Kroitors ar dzīvesbiedri Liju un meitu Darinu. Paldies viņiem! Gaidām ciemos arī turpmāk. 2014. gadā darbu mūsu draudzē uzsāka mācītājs Āvo Štopis, un evaņģēlija vēsts gada nogalē jau izsanēja arī Olaines Kultūras centrā. Dzīve kā liecība... Lai gaiša pasaule, lai prieka pilna sirds. Lai katra diena Dieva godam mirdz! Tā, manuprāt, varētu teikt par mūsu draudzes gados visvecākajām māsām Jeļenu Mihailovu (87g.) un Jevgeniju Potapenko (92g.), Dzidru Geidi (81g.), Veru Baļeviču (80g.)

Vai tas nav Dieva žēlastības brīnums, ka J. Mihailovai jau pirms vairāk nekā 15. gadiem, veicot operāciju, ārsti prognozēja, ka dzīvot atlicis vairs tikai daži mēneši, bet viņa dzīva vēl šodien! Acīs viņai joprojām patiens gaišums, miers, mīlestība un cerība! Arī māmuļa J. Potapenko „kā mīļš stariņš” sabatos ienāk draudzē! Sieviešu ansamblī un dziedātājus draudzē apbrīnojami un nenogurstoši vada iemīļotā māsa Dzidriņa – Dzidra Geide. Bet māsai Verai Baļevičai draudzē šogad nosvinējām 80 gadu jubileju. No kurienes viņai tāds dzīvesprieks?

Inta Liepiņa, Olainē

Valentīndienā uz Pāru Bībeles čempionātu!

Mīlestības svētkos, kas tiks svinēti 14. februārī, biedrība „Bībeles draugu līga” aicina Latvijas pārus piedalīties Pāru Bībeles čempionātā, kurš notiks Rīgas Vecajā Sv. Ģertrūdes draudzes Lutera zālē.

Pāru Bībeles čempionāts būs iespēja pavadīt aizraujošu, jautru un vērtīgu laiku, pārbaudot savas zināšanas par Pāvila vēstulēm, kas ir šī čempionāta tēma. Dažādu konfesiju kristieši tiksies, lai papildītu redzējumu: “Kristiešiem ir jāklūst drošākiem par savām Bībeles zināšanām.”

Bībeles draugu līgas ideja par Bībeles čempionāta projekta uzsākšanu Latvijā apsvērta jau ilgāku laiku. Izvērtējot pasaules pieredzi, tika sperti atbildīgie soļi, un 2014. gada 5. maijā Rīgā notika I Latvijas Bībeles čempionāts, savukārt tā paša gada 1. novembrī – II Latvijas Bībeles čempionāts. Projekts guva atsaucību gan no Latvijas draudzēm, organizācijām un brīvprātīgajiem, gan no labvēļiem, kas palīdzēja ar materiālo nodrošinājumu.

Kā turpinājums Bībeles čempionātu sērijai ir tematiskais Pāru Bībeles čempionāts, kurš norisināsies trijās kārtās. Pirmā kārtā būs tests, kurā pārim jāparāda savas zināšanas par Pāvila vēstulēm, sniedzot atbildes uz 60 jautājumiem. Otrajā kārtā norisināsies viktorīna par pāra izvēlēto tēmu, savukārt trešajā kārtā uz ekrāna būs redzams pants no Pāvila vēstulēm, un dalībnieku uzdevums būs atrast vietu Bībelē, kur šis pants atrodas. Starp uzdevumiem paredzēti atspirdzinājumi kā ķermenim, tā garam – uzkodas, aktivitātes un muzikālā daļa.

Bībeles čempionāta idejas pamatā nav tukša lielība par savu varēšanu vai Bībeles zināšanām, bet gan Dieva pagodināšana caur Viņa vārdu, lasot un saklausot to. Tiesa, garīdznieki piedalīties nevarēs, tikai būt kā komandu atbalstītāji. Bet citādi pieteikties var ikviens interesents. Plašāka informācija un reģistrācija atrodama „Bībeles draugu līgas” mājaslapā www.bdl.lv, Facebook vietnes lapā – facebook.com/bibelechampionats, rakstot uz e-pastu lbc@bdl.lv vai zvanot Ingai Štrausei pa tālruni 25557301.

Inga Štrause

Jauni draugi

Ilgi gaidītais un uz lūgšanu rokām nestais Ceļa meklētāju uzņemšanas pasākums (ceremonija) ir klāt. Tas notika 6.decembra rītā Salacas draudzītē. Visur ir jūtama īpaša gaisotne - dažas māsas rosās pa virtuvi; ir redzamas nepazīstamākas sejas; ir dzirdami Ceļa meklētāju likumu un solījumu atkārtošana. Drīz būsīm aculiecinieki īpašam notikumam - CM uzņemšanas ceremonijai. Salacas klubā “Bākgūnis” tiks uzņemti 8 jauni dalībnieki - bērni, kas to no visas sirds vēlējas. Jautājot viņiem, kāpēc viņi grib būt CM - atbildes ir - mēs šeit jūtamies ļoti labi, jo cilvēki, kas ir mums apkārt, ir fantastiski; mēs ļoti daudz ko šeit uzzinām.

Liels paldies Ceļa meklētājiem no Cēsu Sadraudzības draudzes un palīgiem no kluba “Spožās bultas”, kā arī Guntai Muceniecei, kas vadīja uzņemšanas ceremoniju. Mēs, ikviens klausītājs, guvām garīgu un emocionālu papildījumu savām dvēselēm. Vislielākais paldies mūsu Debesu Tēvam, kurš ir ielējis savu mīlestību katra jaunā Ceļa meklētāja sirsniņā. Nāk prātā kādas dziesmiņas vārdi- Jēzus saka mums, esiet gaismiņas, iededz TU mūs pats, tad spēsim mirdzēt mēs. Ja ikkatrs gaismas starus sniegs, pasaule kļūs gaiša, un tur valdīs prieks.

Anda Ristamece

Salacas draudzes Ceļa meklētāju kluba “Bākgūnis” vadītāja

Tavs ieguvums jeb 2 stundas tuvāk Debesīm...

...to sajuta ikviens klausītājs, kurš bija atnācis uz labdarības koncertu 29. novembrī pl. 18:00 J. Cimzes Valkas mūzikas skolā. Nemitīgās draudzes locekļu lūgšanas nodrošināja to, ka Septītās dienas adventistu jauniešu koris „Gaismas ceļā” (profesionāls koris, kas koncertē pa visu Latviju), vīru kvartets no Valmieras draudzes (labi pazīstami Valmieras pusē), kā arī Valkas un Smiltenes draudzes bērni (“Piedzīvojumu meklētāji”) burtiski izstaroja Dieva mīlestības siltumu. Diriģents Mārtiņš Subatovičs ne tikai vadīja dziedātājus, bet daudzkārt uzrunāja klausītājus ar liecībām par Dievu. Viņš atgādināja mums, ko teicis zinātnieks Ī. Ņūtons: „Zinu, ka esmu liels grēcinieks, bet Dievs ir vēl lielāks Glābējs!”

Pēc koncerta, saņemot ziedus, Mūzikas skolas direktors atzina: „Esmu sajūsmā! To nevar tikai mūzika, tas nāk no sirds!” Pilsētas domes pārstāvis R. Rastaks neslēpa gandarījumu par dzirdēto un sajūsto. Pateicības vārdus ar ziediem un nelielu dāvaniņu no Valkas draudzes mācītāja A. Zēmeles saņēma šī pasākuma sponsori un atbalstītāji: SIA „Pepi Rer”, Valkas novada dome, ziedu salons „Elston”, Reinis Doršs un „Minty” meitenes, kā arī ikviens klātesošais ziedotājs. Labdarības koncertā savāktie 271,68 eiro tika nodoti Valkas Sociālā namam – dažādu palīglīdzekļu iegādei. Pēc mācītāja sievas Velgas ierosinājuma un vadības gan mazie bērni, gan pusaudži mēneša laikā iemācījās uzvedumu par pēc Ziemassvētku laiku Bētleme, kurā galvenie varoņi ir zvēri, gani, eņģelis, Marija un arī Austrumu gudrie. Iekļautas bija arī 5 dziesmas. To pirmo reizi parādījām draudzei 27. decembrī. Tajā pašā pēcpusdienā bijām arī Valkas pansionātā, kur izrādi skatījās un uzrunu klausījās gandrīz visi nama iemītnieki. Pēc tam draudze katram dāvāja mazu dāvaniņu.

Rūta un Solvita, SDA Valkas draudze

Zābaciņi un pidžamas

Betlēmes kūtiņa ar dzīviem jēriņiem, lielisks koncerts, sapnis par delfīniem un stāsts par „sarkaniem zābaciņiem”, un vēl daudz kas cits – tas viss Salacgrīvas pilsētā! Salacas draudzei 2014. gads noslēdzās ar vairākiem lieliem pasākumiem.

Visu 2014. gadu bija iespēja darboties Salacgrīvas pilsētas Dienas centra telpās ar garīgām un praktiskām nodarbībām bērniem. Bērni nodarbību laikā varēja iepazīties ar Bībeli, ar Dievu kā visa Radītāju un ar Jēzu, kā arī darbojās praktiskās nodarbībās, un jau gada nogalē Salacas draudzes „Ceļa meklētāju” klubam pievienojās 8 jauni dalībnieki.

Kādam Salacgrīvas zēnam Emīlam-Dāvim sapnis par delfīnterapiju, kas uzlabotu viņa kustību un komunikācijas spējas, jau bija pietuvojies īstenībai. Salacgrīvas vidusskolas zālē „Signature Sound Quartet Latvia” kvartets sniedza koncertu, un dalībnieki stāstīja savus personīgos piedzīvojumus par to, cik labi ir dzīvot kopā ar Dievu. Lai palīdzētu Emīlam, koncertā tika vākti ziedojumi. Tika saziēdota – 181.51 eiro. Vēlāk ar pārskaitījumu atnāca vēl 100 eiro.

Arī mazie klausītāji bija iepriecināti, jo bija atbraucis kāds „rūķis”, kurš iedvesmoja uz labiem darbiem mazos klausītājus. Koncertā pavisam 90 bērni saņēma Ziemassvētku dāvanu pakas no Austrijas – gan maznodrošināto ģimeņu bērni, gan pārējie mazie klausītāji. Šis pasākums tika veikts sadarbībā ar pilsētas Sociālo dienestu.

Tad ticet vai nē – stāsts par „sarkaniem zābaciņiem” kļuva īstenība divām Salacgrīvas ģimenēm. Sadarbībā ar apavu firmu divas ģimenes pirms Ziemassvētkiem saņēma dāvanā jaunus ziemas apavus. Jums vajadzētu redzēt to bērnu lielo prieku – laikam pirmo reizi mūžā saņemot tiks skaistus un kvalitatīvus apavus! Vienā no ģimenēm maza meitenīte izbīrā jautāja: „Kas mums visu to sūta? Cik mums jāmaksā?” Māmiņa nedroši sāka stāstīt – es meitenēm neesmu stāstījusi par Dievu un es nezinu, kas meitai ir mācījis lūgt Dievu. Bet katru vakaru es dzirdu, ka mana mazā meitene lūdz Dievu – „Dievs, palīdzi, lai māmiņai un tētim nebūtu tik daudz jāstrādā!” Un, lūk, – lūgšana atbildēta – atsūtīti skaisti zābaciņi!

Kur nu bez īstas kūtiņas varētu pāiet Ziemassvētku diena. Un tieši šāda iespēja radās mums Salacgrīvas pilsētas centrā, kur vecā, no lieliem laukakmeņiem celtā ēkā tika ierīkota īsta kūts ar sal-

miem, silīti, dzīvām aitiņām un jēriņiem, un spožo Betlēmes zvaigzni virs tās. Klausītājus sagaidīja Ziemassvētku dziesmas, karsts dzēriens un piparkūkas cie-nastā. Tad visi klausītāji bija dalībnieki Jēzus piedzimšanas stāsta dramatizējumā. Bet mums notika ne tā, kā tālajā Betlēmē, jo mēs gandrīz tik tikko spējam uzņemt visus gribētājus klausīties.

Tad vēl daudzie jaunieši stāsti, kā, piemēram... „Tieši 2014. gadā Dievs atrada mūs, un mēs nonācām tuvāk pie Dieva. Šis gads tiešām bija lielisks, jo mūsu dzīve ir ļoti mainījies. Reizēm aiz laimes gribējās raudāt par to, cik Dieva mīlestība skaista!” Ja vēlaties būt dalībnieki kādā no šāda veida pasākumiem un vēl citos, piemēram, „pidžamu ballītē”, kur jaunieši kopā muzicēja, slavēja Dievu un draudzējās... tad brauciet droši uz Salacgrīvu – mums vajadzīgi palīgi – jo, arī kopā darbojoties, mēs katrs varam iegūt prieku!

Inese Altenburga, Dagnija Lapa

SEVENTH-DAY ADVENTIST CHURCH
WORLD HEADQUARTERS

ADVENTIST DEVELOPMENT & RELIEF AGENCY

ADVENTIST RISK MANAGEMENT

GRIGGS UNIVERSITY

HOME STUDY INTERNATIONAL

NORTH AMERICAN DIVISION

Pamatmācība, sieviešu ordinācija, mācītāji un draudzes

Katru gadu oktobrī Ģenerālkonferences mītnē pulcējas Adventistu baznīcas vadītāji no visas pasaules uz Gada sanākumi, lai izlemtu aktuālākos un svarīgākos jautājumus. Žurnāls „Adventist World” decembra numurā rakstīja par būtiskākajiem lēmumiem, kas pieņemti, un svarīgākajiem tematiem, kas pārspriesti pēdējā Gada sanāksmē.

Uzlabojumi pamatmācības punktos

Pēc divu dienu aktīvām debatēm baznīcas vadītāji akceptējuši ieteikumus izmaiņām Septītās dienas adventistu Baznīcas 28 pamatmācību punktos, par kurām vēl būs jālemj Ģenerālkonferences sesijas delegātiem gaidāmajā vasarā. Kopumā par izmaiņām balsoja 202 sanāksmes dalībnieki. 2 bija pret, bet 3 balsojumā nepiedalījās.

Šādas izmaiņas ir kā pagrieziena punkts kopš 1980. gada, kad pēdējo reizi tika izdarīti grozījumi šajos pamatmācību punktos, kuri toreiz bija tikai 27. 2005. gadā tie tika papildināti ar divdesmit astoto, kurš gan pamatmācību sarakstā ir vienpadsmitais pēc kārtas, un tā nosaukums ir „Pieaugšana Kristū”.

„Es vēlos, lai neviens šajā telpā nedomātu, ka mēs mainām mūsu ticību,” uzrunājot sanāksmes dalībniekus, sacīja Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons. Mēs tikai sakārtojam vārdus, lai tie labāk un skaidrāk palīdzētu saprast rakstīto.”

Jau divus gadus pie iespējamiem redakcionāliem labojumiem strādāja īpaši izveidota komiteja četru cilvēku sastāvā. Tā tika izveidota pēc iepriekšējās Ģenerālkonferences sesijas 2010. gadā, lai precizētu adventistu ticības izpratni 6. pamatmācības punktā „Radīšana”. Tās sākotnējais uzdevums bija nostiprināt pārliecību, ka adventisti tic pasaules radīšanai burtiskās 6 dienās, kas notikusi pirms vairākiem tūkstošiem gadu. Taču strādājot pie teksta izmaiņām, tika saņemti lūgumi pārskatīt arī citus pamatmācību formulējumus.

Lai gan komiteja bija sagatavojusi konkrētus priekšlikumus, Gada sanāksmes dalībnieki izteica savas iebildes un priekšlikumus, tādēļ diskusijas ieilga divu dienu garumā, un kopumā vērā tika ņemtas vairāk nekā 20 dažādas iebildes no baznīcas vadītājiem.

Lielākoties izmaiņas skar valodas lietojumu izpratnē par vīriešu vai sieviešu dzimti. Te ir jāpaskaidro, ka angļu valodā vārds „a man” latviski ir tulkojams gan kā cilvēks, gan vīrietis. Līdz ar to šis vārds var radīt diskriminējošu attieksmi pret sievietēm. Piemēram, vislielākās diskusijas izraisīja jēdziens „Dieva svētie vīri”, kurš ir lietots 1. pamatmācības punktā, izmantojot rakstvietu no 2. Pētera 1:21 (latviski tas ir tulkots kā „Dieva cilvēki”). Komiteja ierosināja šos vārdus aizvietot ar „Dieva svētās personas”. Tomēr pēc lielām diskusijām tika

akceptēts Marka Finleja priekšlikums lietot vārdus „inspirētie autori”. Šis piemērs rāda, cik skrupuloza bija pieeja dažādiem jēdzieniem pamatmācības punktos.

Vēl jāpiemin izmaiņas 18. pamatmācību punktā „Praviešu dāvana”. Šīs izmaiņas skaidrāk uzsver to, ka starp Bībeli un E. Vaitas darbiem nedrīkst likt vienlīdzības zīmi, un ka tikai Bībele ir standarts, ar kuru var pārbaudīt visas mācības un piedzīvojumus.

Savukārt 23. pamatmācības punktā „Laulība un ģimene” pirmo reizi neprecēti cilvēki tiek uzskatīti par ģimenes locekļiem.

Izšķiroši par sieviešu ordināciju

Paredzams, ka vislielākās emocijas Ģenerālkonferences sesijā vasarā izraisīs jautājums par iespējamu sieviešu ordināciju Adventistu baznīcā. Gada sanāksmes dalībnieki vienojās par jautājuma formulējumu, par kuru būs jābalso sesijas delegātiem. Pēc balsojuma Gada sanāksmē daudzi izteica cerību, ka galīgais lēmums vasarā beidzot ļaus baznīcai vairāk uzmanības pievērst uzdevumam pasludināt vēsti par Jēzus drīzo atnākšanu.

Pēc sešu stundu prezentācijas un diskusijām baznīcas vadītāji vienojās par šādu jautājuma formulējumu: „Pēc jūsu lūgšanu pilnām studijām par ordinācijas jautājumu, kā tas atklāts Bībelē, Elenas Vaitas rakstos un izpētes komisiju ziņojumos, un pēc rūpīgām pārdomām, kas ir labākais baznīcai un tās uzdevumam izpildīt savu misiju, vai ir pieņemami tas, ka divīzijas padomes, ja tās uzskata to par pieņemamu savā teritorijā, nodrošina iespēju ordinēt sievietes evaņģēlija kalpošanai? Jā vai nē?”

Ja delegātu balsojums būs pozitīvs, tas nozīmēs, ka katra no 13 Septītās dienas adventistu baznīcas divīzijām varēs autonomi izlemt, vai atļaut savā teritorijā ordinēt sievietes.

Atgādinām, ka jautājums par sieviešu ordināciju ir rūpīgi pētīts visās 13 divīzijās, taču secinājumi ir bijuši pretēji atšķirīgi. Ģenerālkonferences delegātiem būs iespējams iepazīties ar divīziju izdarītajiem pētījumiem un to rezultātiem. Bet lēmums, kā balsot, būs jāpieņem katram delegātam pašam.

Pēc baznīcas vadītāju balsojuma Ģenerālkonferences prezidents Teds Vilsons pateicās visiem par labvēlības pilno garu,

kādā tika pieņemts šis lēmums, un izteica cerību, ka līdzīga gaisotne būs arī Ģenerālkonferences sesijā. Viņš arī aicināja baznīcas vadītājus pieņemt balsojuma rezultātus, lai arī kādi tie būtu. „Es apliecinu, ka es pilnībā pieņemšu Ģenerālkonferences sesijas balsojumu. Un lūdzu jūs darīt to pašu.”

Mācītājus, ne administratorus!

Ģenerālkonferencē, kas ir Adventistu Baznīcas augstākais administratīvais aparāts, 1995. gadā strādāja 282 darbinieki. Šobrīd tur strādā 287 cilvēki, tātad darbinieku skaits ir pieaudzis tikai par 5 cilvēkiem. Lai gan draudzes locekļu skaits nav tāds pats. 18 gadu laikā adventistu skaits no 8,8 miljoniem ir

pieaudzis līdz 18,1 miljonam, bet divīziju skaits palielinājies no 11 līdz 13, un ūniju skaits audzis no 94 līdz 132. Savukārt draudžu savienību skaits pieaudzis no 459 līdz 626.

Ģenerālkonferences mantzinis Roberts Lemons atzīst, ka draudžu pieaugumam cieši seko dažādu administratoru skaita pieaugums dažādos līmeņos. Tāpēc viņš aicināja baznīcas vadītājus sekot Ģenerālkonferences paraugam un nepalielināt administrācijas darbinieku skaitu.

„Tas, ko es vēlos pateikt baznīcas vadītājiem: ja viņi vēlas, lai viņiem ir pietiekami daudz naudas darba veikšanai savā darba laukā, viņiem ir jākontrolē darbinieku skaits draudžu savienībās, ūnijās un divīziju administrācijās. Vairāk vajag algot mācītājus nevis vairojot darbinieku skaitu administrācijā.”

Uzrunājot baznīcas vadītājus Gada sanāksmē, Lemons arī iepazīstināja ar finanšu rādītājiem. Desmitās tiesas maksājumi pēdējā gadā ir pieauguši par 3,5 procentiem. Ja 2012.gadā desmitā tiesa kopsummā bija 2,31 miljards ASV dolāru, tad 2013. gadā šī summa bija 2,39 miljardi ASV dolāru. No šīs summas apmēram 150 miljonus dolāru saņēma Ģenerālkonference, un šī summa nav mainījusies pēdējo 3 gadu laikā.

R.Lemons līdzdalīja Gada sanāksmes dalībniekiem, kādā veidā Ģenerālkonference ir centusies optimizēt savus izdevumus, lai maksimāli daudz naudas varētu atvēlēt dažādiem misijas projektiem. To viņš aicināja darīt arī pārējos administratīvos līmeņos, mudinot būt efektīviem un praktizēt finansiālu disciplīnu.

Cilvēki, kas atstāj draudzi

Lai gan Septītās dienas adventistu draudzes locekļu skaits pirmo reizi ir pārsniedzis 18 miljonu robežu, Ģenerālkonferences

izpildsekretārs G.T.Endži uzskata, ka svinībām nav pamata. Gada sanāksmes laikā Vašingtonā G.Endži puda bažas par lielo cilvēku skaitu, kas atstāj draudzi. „Ir viegli kristīt cilvēkus, bet daudz grūtāk ir tos nepazaudēt,” Endži vēlāk sacīja intervijā.

„Rūpes un pieaugšana – tām kopā ar kristībām ir jābūt monētas vienā pusē, bet acīmredzot kristīšana ir vilinošāka: „Skatieties, cik daudzus esmu kristījis! Vai vajag rūpēties par kristītajiem? Tur taču nav nekāda pagodinājuma!” Tā daži domā, un tāpēc ir acīmredzamas problēmas: zaudējumi, lieli zaudējumi. Bet daudzi cilvēki negrib par to runāt.”

Uzrunājot baznīcas vadītājus, G.Endži minēja arī skaitļus. Nepilnu piecu gadu laikā draudzei pievienojies vairāk nekā miljons cilvēku. Tajā pašā laikā gandrīz 830 tūkstoši cilvēku ir miruši vai no draudzes izslēgti.

Daudzas draudzes ir veikuši auditu savos sarakstos (tiesa, ne visas) un izsvītrojušas no tiem tos, kuri uz draudzi vairs nenāk. Ja saraksti netiktu pārskatīti, tad adventistu skaits būtu jau 25 miljoni.

G.Endži minēja arī citu nepatīkamu statistiku. Pēdējo 40 gadu laikā adventistu draudzēs ir kristīti 31,8 miljoni cilvēku. Tajā pašā laikā 11,4 miljoni cilvēku ir izslēgti no draudzes. Šajā skaitā nav mirušie draudzes locekļi. Daudzi no viņiem ir atstājuši draudzi, jo draudzes attieksme nav bijusi tāda, kādai tai vajadzēja būt – pārliecināts ir Endži.

Viens no pēdējiem zināmākajiem piemēriem ir Indijā, kur vienā ziemeļu ciematā 2005.gadā notika evaņģelizācija. Daudzi toreiz kristījās. Tomēr šogad augustā pēdējie no adventistiem oficiāli atkal kļuva par hinduistiem. Par to rakstīja arī vietējie Indijas laikraksti, radot bažas vietējā kristiešu kopienā, ka adventisti vardarbīgi ir piespiesti atteikties no ticības. Uz šo ciematu devās adventistu grupa, lai noskaidrotu notikušā iemeslu. Aprunājoties ar 33 bijušajiem adventistiem, viņi secināja, ka pāriešana hinduismā tomēr bijusi brīvprātīga. Viņus bija pārliecinājuši hinduistu aktīvisti. Bet adventistu draudzes vadītāji nebija izrādījuši interesi par šiem adventistiem, kopš viņi 2005. gadā bija kristīti.

Jāatzīst, ka šis gadījums Dienvidāzijas divīzijai, kurā ietilpst arī Indija, lika no jauna pārvērtēt savu darbību. „Mums ir jāpalīdz pieaugt ticībā jaunkristītajiem, jāpalīdz viņiem iesaņķoties Vārdā,” sanāksmes laikā atzina Dienvidāzijas divīzijas Komunikācijas nodaļas direktors T.P.Karians.

Jāpiemin vēl vienu aspekts. Misijas stāsti bieži vien rada iespaidu, ka daudzviet pasaulē evaņģelizācijas darbs norit ļoti sekmīgi. Taču statistika rāda arī citu ainu: daudzviet pasaulē nav bijusi iespēja dzirdēt pat par Jēzus pirmo atnākšanu uz zemes. Šobrīd Adventistu baznīca darbojas 230 pasaules valstīs. Tomēr 22 valstis, kuras ir pārstāvētas ANO, joprojām nav aizsniegtas. Un pat tajās valstīs, kur ir daudz adventistu, var būt lielas cilvēku grupas, kurās nav neviena adventista. Kenijā ir 800 tūkstoši adventistu, bet viņi lielākoties pārstāv divu valodu grupas, kamēr vēl apmēram 40 valodu grupas šajā valstī nav aizsniegtas. Vai, piemēram, Taizemē, kur vairums draudzes locekļu pārstāv minoritātes. „Pat tad, ja jūs esat un darbojaties valstī, tas nenozīmē, ka darbs ir padarīts,” saka G.T.Endži, „pat ne tuvu!”

Endrjū Makčesnī, žurnāls „Adventist World”

Valda Reķe
Mag. izglītības zinātnē
un Mag. reliģijā.

SKOLA ADVENTISTU BĒRNIEM: JĀ VAI NĒ?

Laiku pa laikam adventistu aprindās uzvirto jautājumi un idejas, kāpēc draudzei nav savas skolas, ka vajadzētu tādu dibināt, ka tā būtu ideāla vieta, kur bērnus pasargāt no pasaules ietekmes, un tajā pašā laikā bērni saņemtu vislabāko izglītību – sapnis par skolu adventistu bērniem.

Raksta autore aplūko šo tēmu no Latvijas reliģiskās pieredzes aspekta, ar Bībelisku pamatojumu un E. Vaitas rakstu norādēm audzināšanai, kā arī no personīgās pieredzes darbā kristīgajā skolā un savu bērnu izglītošanā adventistu skolās.

Jēdzienu skaidrojums

Izglītība ietver sevī gan procesu, gan rezultātu – personības veidošanos, mācības un audzināšanu, un šo aspektu vienotību. Izglītības process ietver mērķtiecīgus, sistemātiskus, ilgtspējīgus centienus iegūt zināšanas, attieksmi, vērtības, prasmes. Izglītība paredz noteiktu ideālu, kas būtu jāsaņem. Atkarībā no kultūras pasaules uzskata un politiskās sistēmas, tiek izmantotas noteiktas pedagoģiskās pieejas un radīta izglītības sistēma.

Kristīgā izglītība nodarbojas ar kristietības mācību, kas pasaulē var niansēs atšķirties, ņemot vērā konkrētu kultūru un sociālo vidi. (L. Geikina, „Mācīties būt... un dzīvot

kopā,” 22-23.)

Kristīgās mācības mērķis ir sekmēt skolēna garīgo un morālo attīstību un spēju pastāvēt mainīgajā pasaulē, atklājot iespējas veidot personiskas attiecības ar Dievu un dzīvi aplicinošu attieksmi pret sabiedrību; tās uzdevumi – gūt zināšanas un priekšstatus par Dievu un Viņa radītās pasaules kārtību, mācīties apgūt kristīgās dzīves prasmes ģimenē, klasē, baznīcā un veidot kristīgās vērtības pamatotu rīcības motivāciju ikdienas situācijās.

Reliģiskā izglītība ir plurālas, mērķtiecīgi organizētas un institucionalizētas mācības un audzināšana, kas palīdz cilvēkam organizēt, izskaidrot, panest un attaisnot savu pieredzi jēgpilnā veidā.

Adventistu izglītības īss apkopojums

Sākotnēji adventistu izglītība balstījās Džona Veslija metodistu tradīcijās ar centrālo pedagoģisko domu, ka izglītība ir Svētā Gara darbības instruments. Veslijs atbalstīja svētdie-

nas skolu kustību (adventisti – sabatskolas) un ieviesa trīs dažādus kristīgās izglītības veidus: mācības nelielās grupās pa 12 cilvēkiem; mācības grupās pa 6 cilvēkiem un slēgtās grupās, kas bija domātas vesliešu kustības garīgajai elitei. Adventistu konfesionālā skolu sistēma sākās 1870. gadā. Baznīca kopumā atbalstīja holistisku pieeju izglītībā: mentāla, fiziska, sociāla un garīga veselība, intelektuāla izaugsme un kalpošana cilvēcei – veido vērtību pamatu, kas ir būtisks adventistu izglītības filozofijas aspekts. Mūsdienās Septītās dienas adventistu izglītības sistēma ir otrā lielākā kristīgo skolu sistēma pasaulē pēc Romas katoļu skolām. Adventistiem ir 7598 izglītības iestādes vairāk nekā 100 valstīs visā pasaulē, tajās mācās ap 1,5 miljoniem studentu. (Informācija no www.seventhdayadventist/education.)

Reliģiskā izglītība Latvijā

Reliģiskā ainava Latvijā ir daudzšķautņaina. Baznīca un valsts ir šķirtas, taču šis princips nav nošķīris reliģiju no sabiedrības un izslēdzis baznīcu no sociālās dzīves aktivitātēm. Valsts un baznīcas attiecību sakārtošanai 2008. gadā tika noslēgti līgumi starp valsti un 8 reliģiskajām grupām, tai skaitā adventistiem. („Tiesību akti pēc tēmas. Reliģija un baznīca.” <http://likumi.lv>; „Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības likums” – <http://likumi.lv/doc.php?id=158622>) Reliģisko izglītību Latvijā regulē divi likumi: *Izglītības likums* (10. pants un 2. punkts) un *Reliģisko organizāciju likums* (6. pants). / “Izglītības likums”, <http://likumi.lv/> Izglītības likuma pantī nosaka, ka ikvienam ir tiesības apgūt ticības mācību un ka kristīgās ticības mācību priekšmets ir izvēles mācību priekšmets, kas tiek īstenots, ja vismaz 10 vienas konfesijas skolēni (viņu vecāki) ir rakstiski izteikuši vēlēšanos to apgūt. Kristīgās ticības mācību programmu apstiprina Izglītības un zinātnes ministrija, un tā tiek finansēta no valsts budžeta.

Balstoties uz L. Geikina grāmatu „Mācīties būt un dzīvot kopā!”, šobrīd valsts skolās 1.-3. klasēs tiek īstenota obligāta izvēle starp kristīgo mācību un ētiku. Kristīgā mācība tiek īstenota starpkonfesionāli, kas ir pretrunā starp Reliģisko organizāciju likumu un Ministru Kabineta noteikumiem. Kristīgās mācības skolotājiem nepieciešams deleģējums no konfesijas un skolotāja kvalifikāciju apliecinošs dokuments. (215.)

Kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas būtiskākās pārmaiņas reliģiskās izglītības jomā ir, ka vispārējā izglītības saturā tika iekļauta reliģija, un, veicot šīs pārmaiņas, tika nodrošināta indivīda reliģiskās pārliecības brīvība, kā arī legāli sakārtotas attiecības starp valsti un reliģiskajām organizācijām izglītības jautājumos atbilstoši izglītības likumam un MK noteikumiem. Nav empīrisku datu par to, kā šīs pārmaiņas ir ieviestas un tiek īstenotas reliģiskās izglītības praksē. (222.) Kopš 1991. gada Latvijā ir dibinātas privātas izglītības iestādes, tai skaitā arī reliģisku organizāciju veidotas. Lai gan MK noteikumi paredz, ka kristīgā mācība kā reliģiskās izglītības mācību priekšmets ir ekumēnisks un aptver visām legāli atzītajām konfesijām (arī adventistu) būtisko saturu, tomēr tā paliek vienas reliģiskās tradīcijas ietvaros, un tāpēc uzskatāma par konfesionālu. Nav sniegta teoloģiskā argumentācija par to, kas kristīgo mācību padara ekumēnisku, jo pamatā saturā iekļautas dažādu baznīcu doktrīnas, kas savstarpēji ir pretrunīgas. Arī kristīgās mācības skolotāji iekārto klases

telpas un īsteno kristīgās mācības saturu atbilstoši savai pašai kristīgajai tradīcijai, īpaši pareizticīgo tradīcijā. (223.) 2012./2013. mācību gadā kristīgo mācību Latvijas skolās apguva 5,8 % skolēnu no vairāk nekā 167 000 pamatskolas skolēniem kopumā. („Statistika par vispārējo izglītību,” <http://izm.izm.gov.lv>) Reliģiskas aktivitātes vispārīzglītojošās valsts skolās tiek praktizētas arī klases stundu un skolas audzināšanas pasākumos, kas notiek ārpus stundu plāna. Piemēram, svētbriži Ziemassvētku un Lieldienu laikā, jubilejas pasākumos, dažas skolas praktizē mācību gada iesākuma svētbrižu.

Sarkandaugavas kristīgā skola

1993. gadā tika dibināta Sarkandaugavas kristīgā skola ar mērķi sniegt skolēniem valsts standartiem atbilstošu izglītību un kā pievienoto vērtību mācīt reliģijas mācību, nodrošinot skolēniem un skolotājiem kristīgu vidi un atmosfēru. Skolu kā valsts izglītības iestādi dibināja S.L.Remese un Dz.Baltvilka ar Adventistu baznīcas Draudžu savienības atbalstu. Skolas attīstības plāns ietvēra pakāpenisku skolas izaugsmi, sākot no bērnu dārza (3-gadīgo bērnu grupas) līdz 9. klasei – pamatzglītības iegūšanai.

Sarkandaugavas kristīgajā skolā sākotnēji gan kā skolotāji, gan kā tehniskie darbinieki pārsvarā strādāja adventistu draudžu locekļi. Skolēni bija gan no adventistu ģimenēm, gan citu konfesiju piederīgo ģimenēm, kā arī vietējā mikro-rajona iedzīvotāju bērni. Taču skolēnu skaitam pieaugot un skolai paplašinoties, bija jāpieņem darbā citi mācību priekšmetu skolotāji un citi darbinieki, kuri nebija adventistu draudzes locekļi.

Skolas vadība nodrošināja kristīgo vidi – ik nedēļu uzsākot ar skolas kopīgiem svētbrižiem, kurus sākotnējos gados vadīja mācītājs Īzaks Kleimanis, bet no 1998. gada Valda Reķe, kā arī skolu apmeklēja uzaicinātie mācītāji, piemēram, V.Geide, V.Reķis, Dz.Geide, O.Siliņš un citi baznīcas pārstāvji, tostarp Z.Laudurģis, A. un S. Pešeļi, A.Lejnieks, H.Rossi u.c. Skolas muzikālie ansambļi bieži uzstājas draudžu dievkalpojumos un pasākumos. No 1998. gada par tradīciju bija kļuvis, ka katrs mācību gads iesākās ar īsu svētbrižu mācītāja vadībā.

Adventistu baznīcas atbalstītas skolas plāns īstenojās līdz 2001. gada pavasarim, kad Rīgas Domes Izglītības, sporta un jaunatnes departaments nāca klajā ar skolu optimizācijas plānu. Sarkandaugavas kristīgo skolu apvienoja ar blakus esošo Japāņu valodas un kultūras vidusskolu. Kopš 2001./2002. mācību gada skolai ir jauns nosaukums – Rīgas Kultūru vidusskola.

Atskatoties uz šo pagājušo periodu, nevar neminēt skolas darbības pieredzes ēnas puses. Lai gan, kā iepriekš minēts, skolas darbību atbalstīja Draudžu savienība, un daļa no skolotājiem bija adventistu draudžu locekļi, vairums adventistu vecāku, kuri dzīvoja Rīgā un tās tuvākajā apkārtnē, šo skolu neizvēlējās, aizbildinoties, ka tas viņiem nav ģeogrāfiski izdevīgi, ka viens vai vairāki citi bērni mācās vidusskolas klasēs, kā arī apgalvoja, ka viņi uzticas stabīlai izglītībai, proti, valsts skolām, kurās paši ieguvuši izglītību. Līdz ar to skolai arvien vairāk pievienojās skolēni, kuri dzīvoja mikrorajonā vai kuru vecāki vēlējās saviem bērniem kristīgus skolotājus, kas strādāja ar radošām un inovatīvām metodēm.

Vēl kā negatīvu pieredzi var minēt, ka bija paštaisni draudzes locekļi, kuri ar dažādām metodēm centās pārbaudīt,

vai tiešām skola, skolotāji un īstenotās mācību programmas atbilst Adventistu baznīcas 28 doktrīnām. Šāda rīcība bija līdzvērtīga neuzticības izteikšanai, kas daudzkārt sarūgtināja un morāli pazemoja skolas darbiniekus, kuri strādāja profesionāli un ikdienā pašai izlēdžīgi veica darbu, vadoties pēc labākās kristieša sirdsapziņas. Izskatījās, ka diemžēl katram bija savs priekšstats par skolas būtību, lomu un nozīmi, un īpaši par to, kādai jābūt adventistu skolai.

Laika gaitā mainījās arī skolotāju kolektīva sastāvs, jo, kā jebkurā darbavietā, arī skolotāji dibina ģimenes, maina dzīvesvietas, tostarp pārceloties uz ārvalstīm, kā arī saņem cita veida darba piedāvājumus, vai finansiālu apsvērumu dēļ izvēlas mainīt profesijas virzienu kā tādu. Skolotāju sastāvs mainījās, arī pieaugot skolēnu skaitam un palielinoties mācību priekšmetu skaitam, jo bija nepieciešami specifiski mācību priekšmetu skolotāji, kurus izvēloties, nebija atbilstoši kvalificētu pretendentu no adventistu draudzes locekļu vidus.

Visam pāri kā vispozitīvākā pieredze jāmin skolas absolventu (tagad jau pieaugušu cilvēku) un viņu vecāku liecības. Viņi šos Sarkandaugavas kristīgajā skolā pavadītos gadus atceras kā lielisku pamatu kristīgo vērtību nozīmei savā dzīvē. Tur iegūto izglītību un prasmes viņi vērtē kā startu savas tālākās izglītības un karjeras izvēlei. Īpaši atzinīgi tiek novērtēti gan klašu audzinātāju, gan mācību priekšmetu skolotāju ieguldījums un attieksme katra skolēna individuālajā audzināšanā un izglītošanā.

Pieredze ASV adventistu draudzes skolās

No 1993. līdz 1998. gadam man kopā ar vīru Viesturu Reķi ir iegūta pieredze kā vecākiem, kuru bērni izglītojās adventistu vadītās skolās ASV. Pirmkārt, jānosver, ka ASV visas adventistu draudzes skolas ir privātskolas. Arī mums bija dilemma – no vienas puses vēlēšanās skolot savus bērnus adventistu skolās, kas atradās dažu minūšu gājienā no mūsu mājām, no otras puses – maksa par bērnu izglītību šajās skolās. Mēs saviem bērniem izvēlējamies adventistu izglītību. Lai šo iespēju īstenotu, nācās pārdot trīs istabu dzīvokli Rīgā, divas mašīnas, kā arī strādāt vairākos papildus darbos gan pašiem, gan arī diviem vecākajiem bērniem, jo mācību maksa viena bērna izglītībai mācību gadā bija apmēram 10 000 – 12 000 ASV dolāru. Neskatoties uz visām grūtībām un to, ka bija no daudz kā jāatsakās (piemēram, ceļošanas ASV), šo izvēli ne mīkli neesam nožēlojuši.

Šajā posmā vecākā meita mācījās gan pamatskolā, gan vidusskolā; vecākais dēls mācījās pamatskolā; un jaunākais dēls apmeklēja gan bērnudārzu, gan pamatskolu. Viņi ieguva padziļinātas zināšanas par Bībeli un Dievu, izpratni par kalpošanu draudzē un sabiedrībā, draudzes saikni ar skolu, kā arī pozitīvu attieksmi pret izglītību un tās nozīmi personības veidošanā. Mēs kā vecāki šajā laikā par saviem bērniem jutāmies ļoti mierīgi un pārliecināti, jo zinājām, ka viņi atrodas fiziski, emocionāli un garīgi drošā vidē, un saņem pilnvērtīgu akadēmisko izglītību kristīgu skolotāju vadībā.

Jāatzīst, ka, tajā pašā laikā lielā finansiālā sloga dēļ daudzi adventistu vecāki, kuri, līdzīgi mums, bija ieradušies ASV iegūt sev adventistu augstāko izglītību, nevarēja saviem bērniem nodrošināt izglītību adventistu skolās, kā rezultātā viņu bērni apmeklēja valsts (jeb publisko) skolu, kas bija bez maksas. Lai gan draudze daļēji sponsorēja savu draudzes locekļu bērnu mācību maksu, kā arī bija iespēja saņemt

finansiālu atvieglojumu tiem, kuri strādāja šīs universitātes teritorijas un institūciju ietvaros, daudziem vecākiem nebija iespējas segt atlikušo daļu, piemēram, studentiem no Āfrikas un Dienvidamerikas valstīm.

Kopumā ņemot, visi trīs mūsu bērni apgalvo, ka ASV adventistu skolā pavadītais laiks bija labākais viņu izglītības ceļa posms, un, ka, salīdzinot adventistu skolu ASV ar dažādām Latvijas skolām (valsts pamatskolas, ģimnāziju, Kristīgo vidusskolu, privātskolas), kuras viņi apmeklēja pirms un pēc ASV pavadītā laika, adventistu skola ir neapšaubāmi pārāka tās piedāvātā satura, valdošās atmosfēras, dažādo iespēju, kā arī apkārtējo cilvēku dēļ.

Adventistu skola: jā vai nē?

Lai nodibinātu skolu, nepieciešams atbilst vairākiem priekšnoteikumiem saskaņā ar valsts izglītības likumu. Noteicošie faktori ir: skolas dibināšanas mērķis, skolas veids (sākumskola, pamatskola, vidusskola), tās atrašanās vieta, kvalificēts pedagoģiskais personāls, potenciālo skolēnu skaits, skolas idejai lojāli vecāki.

Augstāk minēts, ka joprojām valsts un baznīcas attiecības Latvijā izglītības jomā ir visnotaļ nesakārtotas, tāpēc runa var būt tikai par adventistu vadītu privātskolu. Ja adventistu draudzes skola ir privātskola, tā būs pieejama tikai šauram maksātpējīgo bērnu vecāku lokam, jo nesaņem valsts finansējumu – nauda seko skolēnam.

Ņemot vērā iepriekšējo pieredzi Sarkandaugavas kristīgajā skolā, jāatzīst, vairums vecāku kristīgas izglītības skolu neuzskata par prioritāti saviem bērniem, tā vietā izvēloties valsts skolas, kas turklāt atrodas tuvāk mājām.

Tā kā mūsu valstī ir salīdzinoši mazs iedzīvotāju skaits, tā varētu būt viena vienīgā adventistu vadītā skola, kas nozīmē, ka tā atradīsies vienā no Rīgas (pilsētā, kurā ir visvairāk iedzīvotāju) mikrorajoniem, kas vairumam iespējamo klientu nebūs ne ērti, ne izdevīgi.

Rūpīgi jāizvērtē arī jautājums par kvalificētiem un profesionāliem potenciālajiem šīs skolas pedagogiem, kuri īstenotu visas mācību programmas. Zinot pedagoģisko sastāvu, jāatzīst, ka skolotāja profesija nebūt nav populārākā adventistu draudzes locekļu vidū.

Tā kā skolas dibināšana ir nevis emocionāls, bet racionāls lēmums, tad, pragmatiski vērtējot, izvēles svaru kausi nosliecas par labu atbildei „Nē”.

Lieliska iespēja garīgai izglītībai!

Nav jāpierāda, ka Septītās dienas adventistiem ir labi izstrādātas bērnu un jauniešu Bībeles studiju jeb t.s. sabatskolu programmas visiem vecuma posmiem. Šīs programmas vienmēr var uzlabot, pilnveidot un pielāgot Latvijas vajadzībām. Pēdējos 25 gados veiktais pašizlēdžīgais, brīvprātīgais sabatskolas skolotāju darbs bērnu garīgajā izglītošanā ir un turpina sevi attaisnot.

Protams, draudze no draudzes atšķiras, katrā ir savi specifiskie izaicinājumi, piemēram, nepietiek telpas atsevišķām vecuma grupām, nepietiek brīvprātīgo skolotāju u.c.

Priekšlikumi:

1. Profesionāli un regulāri apmācīt, un iesaistīt kalpošanā tos draudzes locekļus, kuriem ir skolotāja dāvanas un kuri izjūt šo aicinājumu. Arī iedrošināt profesionālus pedagogus aktīvāk iesaistīties šajā kalpošanas darbā. Tas ir izcils un līdz šim pilnībā neizmantojams resurss.

2. Draudžu vadībai pārskatīt un pārdomāt baznīcas misijas prioritātes. Bērni un jaunieši ir nevis mūsu draudzes nākotne, bet mūsu draudzes tagadne. Šodienas bērni un jaunieši ir topošie draudžu vadītāji, skolotāji un draudzes personības, kuras turpinās piepildīt Lielo uzdevumu.

3. Vēl viena joma, kurā paveras plašas iespējas kristīgās izglītības īstenošanai, ir Adventistu vispasaules baznīcas vadītie Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubi. Arī Latvijā ir un turpina dibināt šos klubus, un to vadītāji gaida visa veida atbalstu, sapratni un sadarbību no draudzes locekļu puses.

Šie klubī ir uzskatāmi par lielisku iespēju sniegt ne tikai draudzes, bet arī sabiedrības ģimeņu bērniem garīgo izglītību un radoši pavadītu no skolas brīvo laiku kristīgā vidē, tādēļ nedrīkst novērtēt par zemu to potenciālu un vēl neīstenoto iespēju plašo spektru.

4. Ir vēl kāda izmēģināta, bet plaši nepielietota metode bērnu un vecāku izglītošanā kristīgajās vērtībās. Proti, tas ir laiks rudens, pavasara, ziemas un vasaras skolas brīvlaikos. Vecākiem, īpaši tiem, kuru bērni ir bērnudārza un sākumskolas vecumā, ir problēmas, kā šajā laikā kvalitatīvi un droši nodarbināt savus bērnus. Ir neliela pieredze, bet nav izstrādātas konkrētas un ilgtspējīgas programmas šo vajadzību apmierināšanai.

Sabiedrība no draudzes un baznīcas sagaida garīgo aprūpi sev un savai ģimenei. Vispārējo izglītību viņi var iegūt daudz dažādās skolās, bet garīgo izglītošanu viņi sagaida no draudzes.

Mūsu bērni pieder Dievam, un mūsu uzdevums ir nodrošināt, lai mūsu nepilnības un vienpusīgās idejas viņus nesakropļotu. Mums kā viņu vadītājiem un skolotājiem jābūt gaismas avotiem citiem. Sabatskolas skolotājiem, kā arī atbildīgajām personām bieži jānododas lūgšanām. Pareizs vārds izteikts pareizā brīdī var būt laba sēkla jaunieša prātā, kā rezultātā mazās kājas dosies pa pareizo ceļu. Bet neapdomīgi izteikts vārds var pagriezt viņus nolemtības virzienā. Mēs tuvojamies nozīmīgam laikam cilvēces vēsturē, un tiem, kuriem piemīt zināšanu patiesība, ir vislielākā atbildība to nodot arī citiem. (RH, 1890. gada 24. jūnijs; 15. par.)

Vecāku un skolotāja loma garīgajā izglītošanā

Nenoliedzami, ka izglītības iegūšanas procesā ļoti svarīga loma ir skolotājam. Skolotājam ar savu personību ir nozīmīga loma bērna/jaunieša personības veidošanā. Bieži mācīšanās motivācija un izglītība kā tāda tiek saistīta ar konkrētā skolotāja mācīšanas stilu, pārliecību un attieksmi. Tā kā bērni skolā kopā ar skolotājiem nedēļas darba dienās pavada vairāk laika nekā ar saviem vecākiem, tad ir būtiski, kādu skolu izvēlamies saviem bērniem un kādi skolotāji māca mūsu bērnus.

Patiesa izglītība nozīmē ko vairāk nekā uzņemties zināmu studiju virzienu. Tā ir plaša. Tā ietver līdzsvarotu fizisko spēku un garīgo spēju attīstību. Tā māca ticību un bijību pret Dievu, un sagatavo uzticamai dzīves pienākumu pildīšanai. Ir cita, ļoti atšķirīga izglītība. Tās pamatprincips, kā to noformulēja varenākais Skolotājs pasaules vēsturē, ir: „Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” (Mt.6:33) Tās mērķis nav savtīgs; tās mērķis ir godināt Dievu un kalpot Viņam šajā pasaulē. Gan studiju, gan profesionālās apmācības pamatā ir šis princips. Tiek pēfīts Dieva vārds; tiek uzturēta

svarīga saikne ar Dievu, un tiek trenētas labākās jūtas un rakstura iezīmes.

Šāda izglītība veicina rezultātus, kas ilgs arī mūžībā. „Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana, un izprast, kas svēts, tā ir atzišana.” (Sal.pam.9:10). Viņa vārda izpratne ir labāka nekā visas iespējamās zināšanas.

(E.G. White, Padomi vecākiem, skolotājiem un studentiem, (1913), 9. nod. – Skolotāji un mācīšana)

Lai gan Bībelē ir minēti piemēri, ka bērni tika nodoti mācībā pie īpašiem skolotājiem (piemēram, Samuēls), Bībele gan Vecajā, gan Jaunajā derībā uzsver, ka bērnu primārie audzinātāji un izglītotāji ir vecāki. Izglītībai mājās un ģimenē ir noteicošā loma un vērtība. Angļu valodā vārdiem „izglītība” un „audzināšana” (education) ir viena nozīme, tā nevar būt atdalīta.

Bērnus jāmaca gan ar vārdiem, gan piemēru. Vecākiem jāizrāda savstarpēja laipnība, pieklājība un mīloša uzmanība. Viņiem ar savu piemēru pret pārējiem būtu jāradā nesavtīga mīlestība. Bērni atdarinās mācības, kuras redzēs īstenojam savas ģimenes lokā. Svētie eņģeļi pulcēsies ģimenēs, kurās valda mīlestība, prieks un miers. (RH, 1890. gada 24. jūnijs; 4. par.)

Ne tikai pašai mātei, bet viņas bērniem un sabiedrībai tiek nodarīts pāri. Dievs vēlas, lai vecāki rīkotos kā saprātīgas būtnes, un dzīvotu tā, lai katrs bērns iegūtu atbilstošu izglītību, lai mātei būtu pietiekami daudz spēka un laika, lai izmantotu savas garīgās spējas, apmācot savus bērnus vēlākai sadraudzībai ar eņģeļiem. Viņai būtu jābūt drosmīgai, cēli jāuzņemas sava loma un jāpilda savu uzdevumu bijībā un mīlestībā uz Dievu, lai viņas bērni kļūtu par svētību gan ģimenē, gan sabiedrībā. (RH, 1890.gada 24.jūnijs; 6.par.)

„Mans bērns, paklausī sava tēva pamācībai un nepamet savas mātes mācību! Jo visas tās kopā ir kā krāšņs vainags tavai galvai un skaista rota tavam kaklam.” (Sal.pam.1:8,9) Šī rakstu vieta ir nepārprotama norāde, ka bērnu izglītošana ir vecāku galvenais uzdevums, un, ka viņu pienākums ir dzīvot tā, lai viņi to spētu izdarīt pilnvērtīgi un par godu Dievam.

Kristīgie vecāki, vai jūs Kristus dēļ pārskatīsit savas vēlmes un mērķus, ko esat nosprauduši saviem bērniem, un pārbaudīsit, vai tie iztur Dieva likumu pārbaudi? Vissvarīgākā izglītība ir tā, kas tiem iemācīs mīlēt un būties Dievu. Centieniem izglītēt un apmācīt bērnu ir jābūt patiesiem un neatlaidīgiem. Jums jācenšas attīstīt katru viņu rakstura, fizisko, garīgo un morāles šķautni, lai viņiem veidotos līdzsvarots raksturs. Ja bērniem ļausiet sekot viņu pašu tieksmēm un vēlmēm, negaidiet, ka viņiem būs stingri principi un ka viņi spēš turēties pretī ļaunumam. Fizisko, garīgo un morāles dabu jāveicina un jāattīsta, to pacietīgi mācot un palaujoties uz Dieva žēlastību; tādējādi tiks nostiprināti ticamie principi. (RH, 1890. gada 24. jūnijs; 12. par.)

Mans novēlējums un mana lūgšana ir, lai katrs, kurš jūt aicinājumu un degsmi ieguldīt savu laiku, enerģiju un resursus bērnu un jauniešu kristīgā izglītībā, rūpīgi izvērtētu esošās vajadzības un pārdomātu savu lomu šajā kopīgajā aicinājumā. Vecāki, lai jūs uzrunā Dieva Gars caur Svēto Rakstu norādēm! Iedrošinu jūs vēlreiz pārlasīt idejas un norādes arī E.G.Vaitas grāmatās „Audzināšana” un „Adventistu māja”. Lai Lielais Skolotājs jūs svētī izdarīt pareizās izvēles un pieņemt vislabākos lēmumus savu bērnu izglītošanā!

Maina Roderte
Rīgas 7. draudze

PĀRI PĀR PELĒKO DZĪVI

Stāvu pie aizbērtā kapa un skatos, kā tas tiek noklāts ar ziediem. Katrs, tos noliekot, kaut ko saka. Sajūta, ka sanākusi viena liela ģimene un nu brīvi, no sirds atvadās no mīlotā cilvēka, kas izrauts no tās draudzīgā loka. Šis mīlētais cilvēks ir Vija Leimane, dzimusi Abreniete. Viņa piedzima 1930. gada 18. maijā, nodzīvoja garu mūžu un aizgāja no mums 2014. gada 8. decembrī. No savas dzīves astoņdesmit četriem gadiem, sešdesmit sešus gadus māsa bija uzticīga adventistu draudzes locekle. Tāpēc vēlos pašu skaistāko no šī dzīves stāsta līdzdalīt arī jums.

Būdamā vecākā piecu bērnu ģimenē, Vija jau agri uzsāk patstāvīgu dzīvi, lai atvieglotu vecāku rūpes par kuplo ģimeni. Tā septiņpadsmit gadu vecumā augumā mazā Vija dodas uz Rīgu darba meklējumos, bet sirdī ar sapni par izglītību. Kur viņa paliks lielajā un svešajā pilsētā? Rokās ir tēva dota zīmīte, ka Mārupē dzīvo viņa brālēns Teodors Liepiņš. Pēc ilgas meklēšanas un taujāšanas beidzot kāds parāda mājas, kurās dzīvo meklētais. Nu Vija ir siltumā un pajumtē, kur arī viņai tiks atrasts kāds stūrītis. Tā kā nama tēvs ar ģimeni paši tikko ir uzzinājuši brīnišķo vēsti par Jēzu, ar to tiek iepazīstināta arī atnācēja. Un 1948. gada 2. jūlijā Vija ir viena no sešiem jauniešiem, kas slēdz derību ar Dievu kristībā. (Šobrīd trīs no viņiem ir miruši, divi aizgājuši no draudzes, bet viens vēl ir.)

Jauniešu pulciņš Rīgas 7. draudzē nu jau ir tīri paprāvs. Visi dedzības pilni revidē nošu skapi, lai apgūtu garīgo dziesmu repertuāru un varētu draudzes sanāksmes kuplināt ar savām skanīgām balsīm.

Tajā laikā iegūt izglītību, nepārkāpjot sabatu, ir neiespējami. Vai tiešām visu mūžu būs jāstrādā maz atalgoti, vienkārši darbi? Bet tad piecdesmito gadu sākumā Maskava organizē divgadīgu vakara māsu skolu pie Stradiņa slimnīcas. Šo reto izdevību steidzīgi izmanto arī Vija, Lidijs no krievu draudzes un mūsu brālis Pāvils. Kopīgās mācības un cīņas abas jaunās sievietes ļoti satuvina, pieķeršanās un draudzība ir īsta, nozīmīga abu dzīvēs un ilgstoša.

Vija nobeidz māsu skolu un iegūst stabilu profesiju. Lai celtu jauniešu darbošanās kvalitāti, jaunā medmāsa nedaudz pastrādā arī pie balss nostādī-

šanas, un rezultāts ir brīnišķīgs. Balss tembrs iegūst sulīgu, krāsainu skanējumu, kas tik nepieciešams solo dziedājumam. Un nu Vija var ar pilnu atdevi

nodoties dziedāšanas priekam.

Pēc savas dabas mazā Vijišēnīte, kā mēs viņu saucām, bija ļoti kārtīga, pat pedantiska, un šī īpašība raksturoja visu, ko tā darīja.

Sešdesmit gadus Vija nostrādāja par medmāsu un gandrīz visu laiku Tuberkulozes slimnīcā. Reiz jautāju, vai tev kādreiz ir bijis arī jāstrādā sabatā? Atbilde bija, ka nē. „Lai gan mediķa darbs ir darāms arī dusas dienā, tad tomēr vienmēr bija iespējams samainīties, un vēlāk, kļūstot par nodaļas virsmāsu, darba grafiku kārtoju pati.”

Kāds ir šo darba gadu novērtējums? To izsaka daudzo pacientu pateicības. „No 3. nodaļas pacientiem vislielāko paldies par Jūsu rūpēm sakām „mazākai,” „vecmodīgākai,” „dusmīgākai,” bet vismīļākajai māsiņai Vijai.” Arī es kādā jauniesu nometnē vēroju un apbrīnoju viņas iejūtību, rūpēties par meiteņu slapjajām un nosalušajām kājām, kā tika vāritas tējas un meklētas tabletes radušos problēmu novēršanai. Viņas mazā istabiņa uz laiku kļuva par medpunktu un arī par guļamistabu tiem, kuru teltis ilgstošais lietus bija pamatīgi samērcējis. Nevar neatzīmēt arī to pacietību, neatlaidību, rūpību un izturību, ar kādu šī sīkā sieviete divdesmit sešus gadus kopa savu vīru Jāni. Dzīve viņai piešķīra tikai septiņus gadus piedzīvot to, ko mēs saprotam ar vārdiem laulības dzīves laime. Bet viņas mīlestība bija lielāka par likstām, un ticībā saņemtais spēks darīja to stipru būt uzticīgai līdz galam.

Tomēr Dievs viņai piešķīra vēl kādu nenovērtējamu dāvanu. Vija bija ļoti sabiedriska, viņai patika būt starp cilvēkiem, viņa tos mīlēja. Un varbūt tieši tāpēc Dievs viņai piešķīra vēl vienu draudzību visa mūža garumā. Ienākot draudzē, Vija tur sastapa Veltu, un abas viena otrai kļuva vairāk nekā draudzenes. Velta Vijai ieguva dzīvību tik ļoti pietrūkstošo māsu. Man bija iespējams vērot šo draudzību tās sākumā, arī 7. draudzes jubilejā 23. augustā, kad abas satikās, un nenovēršamajās beigās. Cilvēka aiziešana saistās ar daudzām formalitātēm un ir daudz sarežģītāka nekā ienākšana. Veltas vārdi, ka mīlestība, gadiem ejot, nekur nepazūd, apstiprinājās tieši šajā pēdējā grūtajā brīdī. Viņa ar vīru Zigurdu, lūdzot Dievu, izkārtāja, ka mūža draudzeni atļāva apglabāt viņas dzimtas kapos.

Pēdējie divi gadi pēc Jāņa aiziešanas bija neliela atelpa un sagatavošanās

pašas pēdējam ceļojumam. Un tagad nedaudz tieši par to. Māsa Vija dzīvoja Ikšķilē un pievienojās Salaspils draudzei. Pateicoties Baibas enerģiskajai, mīlestības pilnajai rīcībai, draugu un draudzes aizlūgšanām, Vijas veselībai pasliktinoties, viņa vienmēr tika aprūpēta un atradās mediķu uzraudzībā. Viņa gulēja tīrā gultā, tika apmeklēta un pēdējās dzīves nedēļās atradās dziļā miegā. No viņas lūpām neatskanēja ne sāpju kliegieni, ne vaidi. Vija lēnām iemīga tai miegā, no kura Kristus to modinās.

Šīs bija ļoti siltas, ģimeniskas bēres.

Ko teica un uzsvēra tie, kas bija atnākuši atvadīties? Kādas liecības sevī glabā aizgājējai rakstītās vēstules un apsveikumi?

„Vijīņ, guli mierīgi, tikai īsu britiņu, tad atkal būsim kopā!” Kas gan cits to var teikt, ja ne Velta.

„Mēs visi savu reizi esam eziši, bet eziņi ir jāmāk paņemt,” enerģiskā Baiba, raksturojot komunikāciju ar tikpat enerģisko Viju, izmanto trāpīgo Veltas izteicienu.

„Tavas skaistās vēstules vienmēr ir palīdzējušas man drusku izjust savu nezināmo dzimteni – un arī izjust Tavu spēcīgo ticību Dievam. Es tikai vēlos Tev vēlreiz pateikt – Tu vienmēr būsi mana mīļā, mīļā Dieva dāvana – mana mīļā, mīļā „LAT-Vija,” tā brālēns Juris aiz okeāna.

Vijas vēlēšanās bija, lai tās bēres ir kā dziesmu dievkalpojums ar astoņpadsmit dziesmām, no kurām astoņas vīru kora un kāds Alfona solo. No visa tā vismaz Alfons nolasīja Justa jaunībā

rakstītas vīru dziesmas vārdus:

Kalnus visaugstākos ilgojos,
Dvēselei ielejā smokot.

Kalnus, kas saulstaros zeltojas,
Galotnēm debešus sniedzot.

Turpu no zemes, tad pacelties,
Nokratīt putekļu dzīvi.

Pelēkai ikdienai pārsniegties,
Ieelpot debesu brīvi.

Augstākos kalnos sirds paceļas,
Pāri par pelēko dzīvi!”

Šie vārdi izsaka abu un visas aizejošās paaudzes ilgas un sirds izjūtas.

„Es pazaudēju Viju, bet paldies Dievam, ka vietā atradu Baibu.” Šādas vārdus ar asarām acīs sacīja jauna sieviete, Vijas kaimiņiene, un tas kaut ko liecina.

Vēl pēdējo mīlestības apliecinājumu par daudzajiem tās klātajiem kāzu galdiem Vija saņēma no Ilgas, Armanda un Gunta. Viņi sarūpēja, lai visi varam vēl pasēdēt septītās draudzes telpās un, kavējoties atmiņās, izteikt savu cieņu un pateicību Vijai. To visu zinot, ļoti piemēroti bija A. Āriņa uzrunas vārdi pie kapa. Piepildītas dzīves noteikumi ir drošība, mērķis un piederība Dievam jeb pašvērtība. Šīs lietas bija mātai Leimanei. Drošība, ka esi Dieva rokās, Viņš par tevi rūpējas. Drošība veido mīlošu vidi, kas virza uz kalpošanu, lai saņemto dotu tālāk. Bet kalpošanai līdzī nāk prieks un apziņa, ka esi vajadzīgs, tu esi vērtība Dieva acīs.

Un beigās mēs visu saņemam no Viņa, lai paliktu par mīlošiem un kalpojošiem Dieva bērniem, kam pieder apsoliņumi un mūžības cerība. Tā bija arī Vijas mūža cerība, ko viņa neizmainīja.

Vēl vēlos jums līdzdalīt aizgājējās rīta lūgšanu: „Pieņem mani, ak Kungs, pilnīgi par savu īpašumu! Visus savus plānus es nolieku pie Tavām kājām. Izlieto mani šodien Savā darbā, paliec ar mani, un lai viss mans darbs tiek darīts Tevī.” Bet viņas priekšā vienmēr atradās garš, garš aizlūgšanu saraksts, tāpēc lūgšanas turpinājumā bija vārdi: „Esi ar visiem ierakstītiem sarakstā! Sūti mani pie tiem, kam nepieciešama Tava palīdzība un kas vēlas dzirdēt vēsti par Jēzu...”

Kas turpinās lūgt? Viena karognesēja vieta ir brīva!

Vija bija ļoti sabiedriska, viņai patika būt starp cilvēkiem, viņa tos mīlēja. Varbūt tieši tāpēc Dievs viņai piešķīra piedzīvot īstu draudzību visa mūža garumā.

Tajs Gibsons

VECĀS DERĪBAS PERĒJUMS

Rakstīdams Villijam Vaitam 1902. gadā, A. G. Daniels sūdzējās par to, ka starp adventistiem ir, kā viņš izteicās, „vesels perējums vecās derības ļaužu, kas pastāvīgi rosina šaubas un neticību attiecībā uz gaismu, kas tika saņemta Mineapolisas sanāksmē”¹. Tiešām, interesanta vārdu izvēle no cilvēka, kurš tolaik bija Ģenerālkonferences prezidents! Bet šie vārdi ir vairāk nekā interesanti. Tie ir arī lielā mērā trāpīgs raksturojums mūsu kā tautas vēsturei un cīņām, kuras notiek joprojām.

“Gaisma”, kuru pieminēja Daniēls, bija nekas cits kā vitālā patiesība par taisnošanu ticībā – citiem vārdiem evaņģēlijs –, ko skaidri un spēcīgi 1888. gada Ģenerālkonferences sesijā sludināja divi jauni cilvēki – Alonzo Džonss un Elets Vagoners. Tomēr šī „gaisma” sastapās ar pretestību no prominentu draudzes vadītāju puses, pretestību, kura tika aizbildināta ar uzticību patiesībai. Kāpēc viņi pretojās? Viņi bija noformējuši adventisma versiju ar tik stingru uzsvāru uz bauslību, ka pret Džonsa un Vagonera sludināto taisnošanu ticībā un tikai ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem, no viņu puses varēja tikt uztverta vienīgi ar aizdomām, it kā evaņģēlijs būtu uzbrukums bauslībai. Daniēls, norādot uz „veselu perējumu vecās derības ļaužu”, nesauca nevienu vārdā. Viņš vispārīgi norādīja uz iesakņojušos teoloģisko perspektīvu, kas draudzē darīja lielu postu. Ar savu mantojumu šī teoloģiskā perspektīva turpina darīt postu arī draudzē mūsdienās.

1 (A.G. Daniells to W.C. White, April 14, 1902, in Manuscripts and Memories of Minneapolis, p. 321).

Kontroles konfederācija

1894. gadā Elena Vaita brīdināja par vadītājiem, kuri tiecas veidot konfederāciju, kas „Betlkrīku padarītu līdzīgu Romai”². Kur evaņģēlijs neieņem sev pienākošos vietu, tur parādās pāvesta varai raksturīgie kontroles principi. Nākamajā gadā viņa rakstot ļoti skaidri norādīja, ka šie cilvēki bija orientēti uz šādu kontroli, tieši pateicoties viņu teoloģiskajai orientācijai pret vēsti par taisnošanu ticībā:

„Viņi iet Romas pēdās. Tie, kuri ir pievienojušies [draudzei], lai ar savu dzīvi atklātu citiem Kunga raksturu, novirzās no šī vienkāršā uzdevuma un savā cilvēcīgajā domāšanā izgudro noteikumus un lēmumus, lai piespiestu citus rīkoties pret viņu gribu. Cilvēku piespiešana sekot citu cilvēku priekšrakstiem izveido tādu lietu kārtību, kas atstāj novārtā iejūtību un laipnu žēlsirdību, aizver acis uz piedošanu, taisnību un Dieva mīlestību. Morālais iespaids un personīgā atbildība tiek samīdīta zem kājām. Daži ir ignorējuši ticībā iegūstamo Kristus taisnību, jo tā ir pretrunā ar viņu garu un visu viņu dzīves pieredzi.

2 (Publishing Ministry, p. 144)

*Valdīt, tikai valdīt ir bijis viņu rīcības vadmotīvs.*³³

Ievērojiet, kā viņa sasaista šīs lietas. Dievs viņai atklāja, ka tie, kuri ir atraidījuši vēsti par taisnošanu ticībā, rezultātā ir tendēti piespiest „citus rīkoties pret viņu gribu”, izmantojot „noteikumus un lēmumus” – citiem vārdiem, izmantojot politiskas metodes. Tiem, kuri neaptver evaņģēliju, būs dabiska tendence draudzē iedibināt tādu kārtību, kas „atstāj novārtā iejūtību un laipnu žēlsirdību, aizver acis uz piedošanu, taisnību un Dieva mīlestību”.

Viņa īpaši vērsās pie tiem, kuri 1888. gadā un pēc tam turējās pretī Svētā Gara centieniem iekļaut evaņģēliju adventistu teoloģijā. Viņi pretojās labajai vēstij par Dieva glābjošo žēlastību, aizstāvēdami vēsti par cilvēka atbildību ievērot Dieva likumus. Tāpēc arī Daniels viņus raksturoja kā vecās derības ļaužu „perējumu”, kas pastāvīgi rosina šaubas un neticību attiecībā uz evaņģēlija gaismu. Saskaņā ar Elenas Vaitas vērtējumu, dziļākais iemesls viņu pretestībai bija tas, ka evaņģēlijs bija „pretrunā viņu garam un visai dzīvei”, kas tiecās „valdīt” pār citiem.

Elena Vaita brīdināja, ka draudzes vadītāju centieni kontrolēt cilvēkus ar politiskām metodēm novedīs pie šausmīgām sekām. Draudzes locekļi zem šāda spiediena dosies vienā no diviem virzieniem:

„Tie, kuri tiks šādi apspiesti, vai nu atmetīs visus ierobežojumus, vai arī sāks uzlūkot Dievu kā bargu pavēlnieku.”³⁴

Ja žēlastības evaņģēlijs nezeļ draudzes teoloģijā un praksē, tā vietu ieņems centieni kontrolēt citus ar politiskām metodēm, ar vairākuma balsojumu, ar koalīciju un grupējumu veidošanu.

Sajūtot neizbēgamo pretestību viņu kontrolei, tie, kuri nepazīst evaņģēlija atbrīvojošo patiesību, vēl stingrāk pastāvēs uz to, lai viss tiktu darīts viņu noteiktajā veidā: „Lai iegūtu varu, viņi izmanto sātana metodes. [...] Viņi izceļ sevi kā cilvēkus ar augstākām spriešanas spējām.” Kad cilvēks tiecas pielikt punktu dialogam, pozicionējot sevi kā to, kuram ir patiesība, un tos, kuri domā savādāk, raksturojot kā neuzticīgus Rakstiem, mēs varam zināt, ka viņus uz to mudina sātana gars. Elena Vaita šādus cilvēkus raksturoja kā „viltus dievus”³⁵.

1903. gadā viņa izteica līdzīgu brīdinājumu:

„Ļoti izteikti ir attīstījusies tieksme kontrolēt [valdīt], un Dievs sūtīja brīdinājumu pēc brīdinājuma, aizliedzot konfederācijas un koalīcijas. Viņš mūs brīdināja neuzņemties pildīt nekādas saistības, ko liktu priekšā cilvēki, kas cenšas kontrolēt savu brāļu rīcību.”³⁶

Pirms 1893. gada Ģenerālkonferences sesijas, kurā V. Preskots un A. Džonss vēlreiz centās iekļaut evaņģēliju adventistu vēstī, Elena Vaita rakstīja:

„Tā nav inspirācija no debesīm, kas liek cilvēkiem būt aizdomīgiem, meklēt un kāri satvert katru izdevību pierādīt, ka tie brāļi, kuri atšķiras no mums kādā Rakstu interpretācijā, nav nopamatoti ticībā.”³⁷

Tie, kurus Daniels raksturoja kā „vecās derības perējumu”, tiecās definēt „patiesību” atbilstoši savam pašu redzējumam,

un visus tos, kas atradās ārpus viņu šaurajiem kritērijiem, pasludināt par „nenopamatotiem ticībā”. Tā ir viena no postošākajām ietekmēm, ar ko mēs kā tauta varam saskarties.

Pamatā šai tieksmei kontrolēt citus bija pretošanās evaņģēlijam un tā brīvības principiem. Ja žēlastības evaņģēlijs nezeļ draudzes teoloģijā un praksē, tā vietu ieņems centieni kontrolēt citus ar politiskām metodēm, ar vairākuma balsojumu, ar koalīciju un nogrupējumu veidošanu.

Ārpus evaņģēlija principiem cilvēki nezina, kā citiem atļaut brīvi virzīt uz priekšu Dieva lietu veidā, kas atšķiras no tā, ko viņi paši uzskata par savu veicamo pienākumu.

Likumu reliģija un ledainas sirdis

„Vecās derības perējums” iekļāva tādas pazīstamus cilvēkus kā Dž. I. Batlers, kurš bija Ģenerālkonferences prezidents 1888. gada fiasko laikā, un Ūrija Smits, sludinātājs, produktīvs rakstnieks un ilggadējs žurnāla *Advent Review and Sabbath Herald* galvenais redaktors. Bez viņiem bija vēl virkne citu vadītāju, mācītāju un evaņģēlistu, kuri apvienoja spēkus, lai neļautu evaņģēlijam ieņemt tam pienākošos vietu adventistu teoloģijā un draudzes vadībā. Tolaik šie vīri veidoja adventisma „garšu”, līdz ar to vairuma adventistu uztveri par to, kādai jābūt mūsu vēstij un misijai. Un šai vēsturiskajai trajektorijai ir milzīga ietekme. Viņu iespaids rezultātā evaņģēlijs nevarēja ieņemt tam pienākošos vietu adventistu teoloģijas un

misijas koncepcijā. Pat vēl mūsdienās reizēm varam dzirdēt kādu no adventistiem sakām apmēram tā: „Mums nav nepieciešams sludināt Dieva mīlestību un koncentrēties uz krustu, jo to dara citas konfesijas. Mēs esam aicināti sludināt triju eņģeļu vēstis, sabatu, Dieva baušļus, tiesu un otro nākšanu.” Tā ir bīstama dihotomija, kas vienīgi novājina patieso trīs eņģeļu vēstu saturu un spēku. Spēku, kas mājā vienīgi Dieva mīlestības – visu bībelisko mācību centra un būtības – pasludināšanā visā tās krāšņumā un pilnībā. Šāds domāšanas veids pilnībā ignorē faktu, ka adventisms tika izsaukts esamībā ar mērķi pasludināt evaņģēliju – ne kādu no evaņģēlija atšķirīgu vēsti, bet pašu evaņģēliju – ar nesalīdzināmu skaidrību, kādu nodrošina mūsu doktrinārā izpratne.

Šodien daudzi lielā mērā dzīvo drīzāk Batlera-Smita nevis Džonsa-Vagonera teoloģiskās līnijas mantojumā. Vecās derības perējums ir dzīvs tur, kur vien dzirdam pienākuma, atbildības un uzvedības reformas sludināšanu bez skaidras Dieva piedodošas mīlestības akcentēšanas; visur, kur dzirdam sludināšanu par paklausību baušļiem un uzvaru pār grēku pavēles nevis apsolījuma formā; visur, kur uzsvars ir uz to, kas jā dara cilvēkam, kas jā dara labāk, kas jā dara vairāk, bez – vai gandrīz bez – sirdi sasildošas vēsts par Dieva glābjošo žēlastību, kurai ir spēks izmainīt mūs no iekšpusē.

Daudziem cilvēkiem, kas nezina par citām alternatīvām, kā uztvert mūsu vēsti, šīs skaļās balsis definē adventisma būtību. Šīs uzstājīgās, autoritārās balsis daudziem liek baidīties no katras citas balss, kas runā par Dieva beznosacījumu mīlestību un žēlastības dāvanu. Daudzi, kas tikuši intelektuāli un emocionāli audzināti ar šo šauru teoloģisko skatījumu, ar

3 (1888 Materials, pp. 1435-1436).

4 (1888 Materials, p. 1436)

5 (1888 Materials, p. 1436)

6 (Review and Herald, December 10, 1903)

7 (1888 Materials, p. 1127)

aizdomām raugās uz katru vēsti, kas „pārāk stingri” norāda uz Kristu un neliek centrā viņu pašu pūles paklausīt.

Arī spektra pretējā galā notiek kaut kas tikpat postošs. Mēs sastopamies arī ar ekstrēma liberālisma „perējumu”, kas gatavs atteikties no unikālām mācībām, aizbildinoties ar nepieciešamību sludināt Kristu. „Jēzus, Jēzus, viss, kas mums vajadzīgs, ir Jēzus,” viņi sauc, it kā Jēzus sludināšana būtu iespējama bez doktrināra satura. Tas nav miglains un bezsaturīgs Jēzus, kas mums vajadzīgs, bet vienīgais un patiesais Jēzus, pilns spēka, satura un apbrīnojamas uzpurīgas mīlestības. Jā, liberālisma pretreakcija, ko varam vērot dažādos draudzes segmentos, patiešām ir problēma. Bet jāsaprot viena svarīga lieta: galējais liberālisms un tā izteiktā tendence noraidīt Bībeles doktrīnas daudzējādā ziņā ir izmisīga un maldīga reakcija pret skarbo konservatīvismu, kas lielā mērā vērojams mūsu vēsturē. Mēs esam sējuši legalisma vēju, un tagad mēs plaujam liberālisma vētru. Citiem vārdiem, teoloģiskais liberālisms ir dzimis kā pārmērīga pretreakcija stīvam konservatīvismam. Rezultātā mēs kļūstam par ļaudīm, kas bieži vien izkāš odus, bet norij kamieļus (Mt. 23: 24). Un visa šī spriedze ir izsekrojama atpakaļ vēsturē līdz 1888. gadam.

1888. gada pretestība atstāja lielu ietekmi uz adventisma attīstību turpmākajos gados. Mēs varam tikai iztēloties teoloģisko un praktisko skaistumu, kas būtu redzams, ja mēs tolaik ar visu sirdi būtu pieņēmuši taisnošanu ticībā kā centrālo tēmu mūsu dvēseļu mantošanas centienos. Evaņģēlija pieņemšana 1888. gadā būtu izraisījusi strauju izaugsmi adventisma teoloģijā un praksē, veidojot varenu Kristus krusta godības un skaidru Bībeles doktrīnu sakausējumu.

1899. gadā toreizējais Ģenerālkonferences prezidents Dž. Irvins savā svētrunā sacīja, ka, ja septītās dienas adventisti būtu pilnībā pieņēmuši vēsti par taisnošanu ticībā, „mēs [...] būtu bezgalīgi tālāk nekā esam šodien”⁸. Ar „bezgalīgi tālāk” viņš domāja, ka mēs būtu daudz nobriedušāki un attīstītāki savā teoloģiskajā sapratnē. Mēs būtu redzējuši, kā evaņģēlijs atklājas visās mūsu mācībās un izgaismo tās. Ja patiesība par taisnošanu ticībā būtu satverta agrīnā mūsu teoloģijas attīstības stadijā, mūsu vēsts būtu uzplaukusi daudz krāšņāk un dziļāk. Vairākus gadu desmitus pēc adventisma doktrīnu pamatlīnijas izveidošanās eņģelis informēja Elenu Vaitu, ka „vēl ir daudz gaismas, kam jāatmirdz no Dieva likumiem un taisnošanas evaņģēlija. Šī vēsts, ja pareizi tiks saprasts tās raksturs, un tā tiks pasludināta Garā, apgaismos pasauli ar savu godību.”⁹

Diemžēl šis godības potenciāls netika realizēts. Mūsu doktrinārajā portfeli pietrūka kaut kā vitāli svarīga. Mēs sludinājām baušļus, sabatu, mirušo stāvokli, izmeklēšanas tiesu, otro nākšanu, kā arī Daniēla un Atklāsmes pravietojumus. Un tomēr adventistiem bija nepieciešams saprast vēsti – ne tās valodu, bet „patieso raksturu”. Bija vēl kāda papildus gaisma, kam vajadzēja apmirdzēt adventistu uzskatu sistēmu. Šī gaisma bija krāšņā patiesība par Dieva uzticīgo mīlestību, kas manifestējas Kristus personā un kalpošanā. Dievs centās ar šo gaismu apgaismot mūsu ļaudis 1888. un turpmākajos gados, bet „vecās derības perējums” aizbarikādēja draudzi pret šīs gaismas ienākšanu. Ironiski, ka viņi to darīja uzticības „patiesībai” vārdā.

1888. gada decembrī, atceroties Mineapolisas Ģenerālkonferences sesiju, Elena Vaita ar skumjām rakstīja:

„Kāds gan spēks mums vajadzīgs no Dieva, lai ledainās sirdis, kuras pazīst tikai likumu reliģiju, ieraudzītu labākas lie-

tas, kas tām piedāvātas – Kristu un Viņa taisnību!”¹⁰

Šeit viņa nodalīja divas lietas, kas savstarpēji pretdarbojās adventismā: likumu reliģija pret Kristu un Viņa taisnību. Trīs ar pusi gadus vēlāk vēstulē Stīvenam Heskalam Elena Vaita vēlreiz norādīja uz kontrastu starp diviem elementiem, kas cīnās par virsroku:

„Visai zemei ir jātiek Dieva godības apgaismotai. Gaisma tagad spīd, un cik gan grūti ir lepnām sirdīm pieņemt Jēzu kā personīgo Glābēju; cik gan grūti ir izkļūt no likumu reliģijas iebrauktajām sliedēm; cik gan grūti ir satvert Kristus bagātīgo un par brīvu sniegto žēlastību.”¹¹

Te ir jāatzīmē trīs lietas:

1. Viņa šeit runā konkrēti par Atklāsmes 18. nodaļas gaismu, ko mēs pazīstam arī ar apzīmējumu „skaļais sauciens”, kuru jāpavada „vēlajam lietum”, dodot draudzei spēku pasludināt vēsti pasaules mērogā.

2. Viņa norāda, ka šīs gaismas būtība ir vēsts par „Kristus bagātīgo un par brīvu sniegto žēlastību”. Pārdomā, vai tāds ir mūsu evaņģelizācijas un atmodas sludināšanas galvenais saturs?

3. Pēc tam viņa norāda, ka „skaļā sauciena” vēsti mūsu vidū kavē „likumu reliģijas iebrauktās sliedes.” Tā tas bija viņas dienās.

Tagad, apmēram simts gadus vēlāk, daudzi no mums joprojām ir iestrēguši šajās sliedēs, kamēr citi reaģē pret to, pārsteidzīgi metoties pretējās – liberālisma – sliedēs, jo viņi ir noguruši no legalisma.

Vēl šodien dzirdamas uzstājīgas balsis, kas vēlas paturēt adventismu likumu reliģijas grambās, sludinot to, ko viņi sauc par „patiesību”, bet bez attīstītas žēlastības teoloģijas. Rezultātā cilvēki baznīcas solos jūtas vainīgi, piespiesti, nespēcīgi un „ledus auksti”. Daudzi no viņiem kļūst uzņēmīgi pret tikpat griezīgajām balsīm, kas atskan no spektra pretējā gala, sludinot „žēlastības” versiju, kurai trūkst doktrināras integritātes.

Evaņģēlija ietvars

Pievērsiet uzmanību, ka tajā pašā gadā, kad viņa novēroja „likumu reliģijas sliedes”, Elena Vaita skaidri uzsvēra, ka ir jātiek darītam kaut kam īpašam:

„Dievs aicina visus, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai, rūpīgi strādāt, lai savāktu kopā vērtīgos patiesības dārgakmeņus un saliktu tos istajās vietās evaņģēlija ietvarā. Lai tie spīd visā savā dievišķajā skaistumā un jaukumā.”¹²

Ierakstiet viņas norādi dziļi savā prātā, jo mūsu nākotne ir atkarīga no tā, vai mēs kā tauta dosimies šajā virzienā. Mūsu lielā vajadzība ir, lai dārgās patiesības, ko Dievs mums ir devis, tiktu izprastas un sludinātas evaņģēlija ietvarā.

1888. gadā, rakstot Dž. I. Batleram, Elena Vaita citēja eņģeli, sacīdama, ka “draudzei nepieciešama ‘Kristus enerģija’”. Eņģelis viņai bija norādījis, ka

“mums priekšā ir pārbaudījumi, un no farizejisma celsies liels ļaunums, kas plaši valdīs pār tiem, kas ieņem nozīmīgu stāvokli Dieva darbā. Viņš teica, ka Kristus darbs uz šīs zemes bija noņemt smagās nastas un darīt brīvus apspiestos, un salauzt visus jūgus; un darbam, ko dara Viņa ļaudis, būtu jāatbilst Kristus darbam.”¹³

1892. gadā Elena Vaita rakstīja Ūrijam Smitam:

„Daudzās un juceklīgās idejas attiecībā uz Kristus taisnību un taisnošanu ticībā ir rezultāts nostājai, ko tu esi ieņēmis pret

8 (G.A. Irwin, Australian Union Conference Record, July 10, 1899)

9 (1888 Materials, pp. 165–166)

10 (1888 Materials, p. 229)

11 (Letter 10a, April 6, 1892, to Stephen Haskell)

12 (Review and Herald, 1892. gada 15. novembrī)

13 (1888 Materials, 93. lpp.).

cilvēkiem un Dieva sūtīto vēsti. Bet, ak, Jēzus ilgojas tev dot visbagātākās svētības. [...] Taisnošana ticībā un Kristus taisnība ir tās tēmas, kam jātiek sniegtām bojā ejošai pasaulei. Ak, kaut tu varētu atvērt savas sirds durvis Jēzum!”¹⁴

Divas nedēļas iepriekš viņa bija rakstījusi Stīvenam Heskelam, skaidrojot, ka atteikšanās ietvert mūsu vēstī skaidru patiesību par taisnošanu ticībā ir devusi „pamatu [...] pasaulei apšaubīt kristietības patiesumu”. Kāpēc? Jo atteikšanās iekļaut evaņģēliju draudzes vēstī rezultējās aukstā legalismā tā vietā, lai sniegtu pasaulei liecību par Dieva silto, valdzinošo mīlestību. Viņa turpināja, izsakot dedzīgu aicinājumu tiem, kuri pretojās evaņģēlijam:

“Jūs dzīvojat vainīgā pašapmānā, jo jūs izvairāties no gaismas un dārgajām Dieva žēlastības bagātībām. Jūs domājat, ka esat bagāti, kamēr patiesībā esat bankrotējuši. Visa jūsu dzīve ir bijusi meli [...] Vai jūs atvērsiet savas sirdis Kristus žēlastības svētajai, maigumu un pakļāvību dodošajai ietekmei? Vai jūs vēl turēsiet savas sirdis aizvērtas Viņa mīlestībai un Viņa žēlastības bagātībām?”¹⁵

Nedēļu iepriekš viņa rakstīja O. A. Olsenam un izteica nožēlu

pieņemams ir viss, kas nav grēks un nekompromitē patiesību. Kā saka mans draugs Gerijs Krauss, Ģenerālkonferences Adventistu misijas nodaļas vadītājs: „Mana „mantra” ir adaptēt jebko visefektīvākajai misijai, nekompromitējot patiesību.” Tas ir, saglabāt uzticību patiesībai un nešķersot morālās robežas, kas nodala grēku, un justies brīvam pievienoties Pāvilam, sakot: „Visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu.” (1Kor. 9: 22)

Problēma ir tā, ka ir cilvēki, kuri nevar panest šādu brīvību, un tos, kuru rīcība neietilpst viņu šauru uzskatu un kontroles rāmjos, apzīmē kā „neuzticīgus”. Un kāpēc? Kā norādīja Elena Vaita, raksturojot saikni starp legalismu un tieksmi citus kontrolēt, ja cilvēka sirdī nav evaņģēlija taisnojošās žēlastības, viņi jūtas apdraudēti no brīvības, kas citiem ir Kristū. Tāpēc viņi vēlas „apcirt” darba metodes pēc savas „modes” un visu pārējo aizliegt. Tā vienkārši ir viņu teoloģijas izpausme. Pāvils šādus cilvēkus raksturoja kā „viltus brāļus”, kas „iezagušies novērot mūsu brīvību, kas mums dota Kristū Jēzū, ar nolūku mūs darīt atkal par kalpiem”. (Galatiešiem 2:4) Šādiem cilvēkiem, kas vēlas kontrolēt citus, nav viegli pie-

Atteikšanās iekļaut evaņģēliju draudzes vēstī rezultējās aukstā legalismā tā vietā, lai sniegtu pasaulei liecību par Dieva silto, valdzinošo mīlestību.

par “sacensības garu un savstarpējām nesaskaņām”, un tieksmi “skatīties uz savu brāli ar aizdomām”. Tajos, kas pretojās krāšņajai patiesībai par taisnošanu ticībā, šī pretošanās nesa savus augļus:

„Šaubas, neticība, aizspriedumi un ietiepība ir nogalinājuši viņu sirdīs mīlestību.”¹⁶

Tāpat šai pretestībai bija arī praktiskas, organizatoriskas sekas. Vērojot šo pretošanos evaņģēlijam, Elena Vaita saskatīja, ka tā vietu kā neizbēgams blakusprodukts ir ieņēmis kaut kas cits. Jau pirms 1888. gada viņa brīdināja no brāļiem, kuri tieksies „apcirt visu darīto pēc viņu modes” un ka viņi „uzliks savu roku uz Dieva darba un aizliegs to”¹⁷. Tas, ko viņa šeit apraksta, ir domāšana, kas pieprasa šauru jeb šablonisku rīcības veidu. Tas pieprasa, lai visi savu darbošanos Dievam veiktu tikai vienā noteiktā veidā. No Elenas Vaitas vārdiem mēs varam secināt, ka tieksme ierobežot Jēzus ļaudis vienā „modē” jeb stilā, ar kuru sekmēt Dieva valstību, ir neapšaubāmā pretrunā evaņģēlijam, protestantismam un adventismam, ja to salīdzinām ar redzējumu, kādu šai kustībai devis Dievs. Mēs darītu labi, ja pieņemtu augstākā mērā racionālo protestantisma principu: „Būtiskās lietās vienotība. Nebūtiskās lietās brīvība. Visās lietās žēlsirdība.” Žēlastība un brīvība ir kopā kā ūdens un valgme (2. Kor. 3:17; Galatiešiem 5:1). Legalisms un kontrole ir kopā kā ledus un aukstums (Mateja 23:23, 24; Galatiešiem 2:4)

Evaņģēlija pieņemšana paplašina cilvēka prātu un paver plašāku rīcības brīvību patiesības un mīlestības ietvaros. Tas paplašina perspektīvu uz to, kādas metodes ir pielietojamas Dieva valstības sekmēšanai, jo evaņģēlija pieņemšana iedod dvēselē ilgas vest pazudušos pie Kristus. Protams, tas nenozīmē, ka pieļaujams ir absolūti viss, bet tas nozīmē, ka

ņem domu, ka brīvība pati par sevi ir morāla vērtība, un tāpat viņiem nav viegli pieņemt, ka pastāv arī morāli neitrālas kategorijas. Tieksme ierobežot, piespiest un kontrolēt ir tumša pataloģija, kas slēpjas legalismā, un vienīgās zāles pret to ir Dieva žēlastības evaņģēlijs.

1888. gadā „Kungs savā lielajā žēlastībā caur vecākajiem Džonsu un Vagoneru sūtīja saviem ļaudīm visdārgāko vēsti. Šai vēstij vajadzēja daudz saredzamākā veidā atklāt pasaulei paaugstināto Glābēju, upuri par visas pasaules grēkiem. Tā atklāja taisnošanu ticībā Galvotājam; tā aicināja cilvēkus saņemt Kristus taisnību, kas izpaužas paklausībā visiem Dieva baušļiem. Daudzi ir pazaudējuši Jēzu no skata. Viņu acīm bija jātiek pievērstām Viņa dievišķajai personai un Viņa nemainīgajai mīlestībai pret cilvēci. Viņa rokās ir nodota visa vara, lai Viņš varētu izdalīt cilvēkiem bagātas dāvanas, piešķirt bezpalīdzīgiem cilvēkiem savas taisnības nenovērtējamo dāvanu. Tā ir vēsts, kuru Dievs lika nodot pasaulei. Tā ir trešā eņģeļa vēsts, kam jātiek pasludinātai skaļā balsī un pavadītai ar Viņa Gara izliešanos plašā mērogā.”¹⁸

Zāles pret visu, kas nomoka Dieva draudzi, ir skaidri definēta, skaidri pasludināta un praksē īstenota mācība par taisnošanu ticībā. Kad mēs spriežam par kultūru un stilu, par evaņģelizācijas metodēm un pieeju misijai, par darba kārtību un kalpotāju kvalifikāciju, visproduktīvākais virziens, uz kuru varam tiekties, ir pirmkārt un galvenokārt pasludināt labo vēsti par Dieva mīlestību visā tās skaistumā. Ar šo priekšnosacījumu mūsu sirdis atplauks citam pret citu, mūsu prāts paplašināsies radošā pieejā misijai, un mēs būsim pietiekami droši Kristū, lai ļautu mūsu brāļiem un māsām atšķirties no mums viņu kalpošanā Kungam, pieņemot viņus par uzticīgiem līdzstrādniekiem Glābēja slavas izplatīšanā.

<http://www.lightbearers.org/the-old-covenant-brood/>

28. nov. 2014. Publicēts saīsināti.

14 (1888 Materials, pp. 1053–1054).

15 (Letter 30a, 1892. 5. septembrī)

16 (1888 Materials, pp. 1018–1031)

17 (Letter 35, November 17, 1885, to W.C. White)

18 (Testimonies to Ministers, pp. 91–92).

Kas īsti ir BĒRNU DRAUDZE?

Mārīte Lipska
Bērnu nodaļas vadītāja

15. novembrī bērnu skolotāji kuplā skaitā pulcējās uz semināru, kur Liepājas draudze līdzdalīja savu Messy Church (Latviski vēl nav atrasts labs tulkojums, tāpēc to turpmāk sauksim par Bērnu draudzi) projekta pieredzi. Tāpat kopā ar mums bija arī Igaunijas un Lietuvas draudžu savienību Bērnu nodaļas vadītāja.

Liels paldies Līvijai Baltrušaiti-Karzonei, kas bija ļoti atsaucīga un saorganizēja savas draudzes komandu 5 cilvēku sastāvā, lai varētu prezentēt paveikto. Skolotāji varēja ne tikai iepazīties ar projekta teorētisko pusi, bet arī pašiem bija iespēja sajūties kā bērniem, praktiski piedaloties dažādās stacijās, spēlēt orķestrī un izjust Bērnu draudzes atmosfēru. Šis projekts pirms diviem gadiem Latvijas, Lietuvas un Igaunijas Bērnu nodaļai tika piedāvāts no TED Bērnu nodaļas, un bija jāatrod viena draudze, kura gribētu uzsākt šo projektu, saņemt finansiālu atbalstu no divīzijas. Šim projektam tobrīd bija gatava Liepājas draudze. Bet, lai piedalītos šajā projektā, visai Liepājas draudzei bija jāiziet apmācības, kuras vadīja TED Bērnu nodaļas vadītāja kopā ar savu vīru. Tāpat Messy Church projektā no divīzijas tiek atbalstīta viena draudze Lietuvā. Igaunijā vēl neviena draudze nav uzsākusi šo projektu.

Protams, ka šis Bērnu draudzes projekts prasa īpašu plānošanu, saskaņotu komandas darbu, atlicināt laiku un arī līdzekļus. Varbūt kāds, lasot šo rakstu, domās, ka varētu ko līdzīgu uzsākt savā draudzē, bet varbūt ir šaubas, vai tas būtu pa spēkam. Bet atcerēsimies, ka tas ir misijas projekts, kurā tiek iesaistīti ne tikai bērni, bet vēl kāds ģimenes loceklis, citreiz pat visa ģimene, un tas var būt jūsu draudzes viens no misijas projektiem, kam var ielānot līdzekļus.

Iepazīstināsim ar Messy Church (jeb Bērnu draudzes) vadlīnijām

„Bērnu draudze” ir ikmēneša pasākums, uz kuru sanāk kopā ģimenes, pavadot kopā laiku, veidojot visdažādākās lietas, kopā baudot maltīti un baudot Dieva klātbūtni caur Viņa vārda lasīšanu, dziedāšanu Viņam un pielūdzot Viņu. Šis pasākums

ir īpaši domāts bērniem un viņu vecākiem (ar vecāku līdzdalību). Caur šo pieeju mēs vēlamies sevi parādīt kā uz Jēzu Kristu orientētu slavēšanas komandu, kas atvērta ikvienam, neskatoties uz viņa vecumu, dodot cilvēkiem iespēju atbrīvot viņu radošās spējas.

„Bērnu draudzes” principi:

- nodrošināt slavēšanas iespēju visa vecuma cilvēkiem;
- palīdzēt dažāda vecuma cilvēkiem justies piederīgiem draudzei/baznīcai un viens otram;
- palīdzēt cilvēkiem kopā priecāties;
- sniegt iespēju cilvēkiem apzināties, kādas radošās spējas katram ir devis Dievs;
- piedāvāt cilvēkiem iepazīt kristiešu sabiedrību;
- pievest cilvēkus Jēzum caur viesmīlību, draudzību, stāstiem un slavēšanu.

Bērnu draudzes mērķi

Mērķis būt par draudzi, kas pagodina Dievu

- Pielūgsmes daļa ir iekļauta ar nodomu, lai katram tiktu piedāvāta iespēja piedzīvot šo garīgās dzīves aspektu – piedzīvot satikšanos ar Dievu kopā caur Viņa slavēšanu un pielūgšanu. „Bērnu draudzi” nevajadzētu uztvert tikai kā piedevu draudzes dievkalpojumam. Vadoties pēc principa, ka mēs visi atrodamies savas ticības ceļā, mēs iesakām turēt acis vaļā un būt gataviem reaģēt uz cilvēku, iespējams, pieaugošo interesi par garīgajām lietām. Tad varētu sekot, piemēram, ielūgums uz Ziemassvētku vai kādu citu svētku dievkalpojumu, Alfa kursu vai kādu citu Bībeles izpēti. Mēs cenšamies veidot brīvu atmosfēru, kurā cilvēks var pieaugt ticībā. „Visi, kam dvašā, lai slavē to Kungu!” (Psalm 150:6)

Domāta visiem vecumiem

- „Bērnu draudzes” komanda ir pārliecināta, ka mums jābūt orientētiem uz visa vecuma cilvēkiem, tas tiek darīts, lai visa ģimene varētu tikt iesaistīta un mācīties viens no otra. Darbojoties jāņem vērā arī vecuma atšķirības īpatnības, piemēram, tas, ka vecāki vēlēties ilgāk pavadīt laiku pie viena uzdevuma, kamēr bērnu uzmanības līmenis nav tik noturīgs. (Nehemijas 12:43)

Mērķis – uz Kristu centrētiem

- Viss tas, ko mēs darām „Bērnu draudzē” ir uz Kristu orientēts, tad, izmantojot visas šīs radošās disciplīnas, mēs vēlamies cilvēkiem pavērt plašāku un dziļāku izpratni par Dievu. (Filipiešiem 2:15-16)

Mērķis būt viesmīlīgiem

- Ēdiens ieņem svarīgu lomu. Iespējams, tas tāpēc, ka viena no valstības principiem ir svinēšana, priecāšanās un maizes laušana. Kopīgs mielasts palīdz labāk veidot draudzību un savstarpējas draudzīgas saites un, piedāvājot maltīti draugiem un svešiniekiem, tādējādi ir iespēja parādīt Dieva dāsnību. Pat ja jūs varat nodrošināt tikai tēju un cepumus – padomājiet par to kā jūs varat to darīt kopā kā Dieva cilvēki. (1.Korintiešu 10:31)

Mērķis būt radošiem

- Būt nošmulētiem ar krāsu un līmi ir bērna dabā. Mēs esam radīti pēc Dieva tēla un līdzības, un Dievs ir Lielais Radītājs un Mākslinieks. Kad mēs tā sanākam kopā, lai darbotos un veidotu lietas, mēs daļēji atbalsojam Viņa radošumu, kas mūsos ielikts, un tādējādi gūstam prieku un piepildījumu. Kaut kas mūsos tiek atjaunots, kad mūsu radošums savienojas ar Dieva radošumu. Mūsu komandai ir svarīgi palikt radošai, domājot par jaunām idejām un risinājumiem, piedzīvojot krīzes, un tās uztvert kā jaunus izaicinājumus. (1.Mozus 1:27)

Liepājas draudzes pieredze

Liepājas baznīcu ik mēnesi pieskandina bērnu dzīvespriecīgās čalas un smiekli. Lieli un mazi bērni zina, ka mēneša pirmā sestdiena ir Bērnu draudzes sestdiena, mēs satiekamies aktīvos un atraktīvos, un sirsnīgos dievkalpojumos jau otro sezonu.

Bērnu draudze (*Messy Church*) ir pasaulē pazīstama ideja, kas piedāvā ģimenei draudzīgus dievkalpojumus un iesaista ikvienu apmeklētāju tā norisē. Tas ir Kristū centrēts, visu vecumu posmiem paredzēts projekts, kas lielu uzsvaru liek uz

viesmīlību, radošumu un svinēšanu.

Šajā dievkalpojumā katram ir iespēja pievienoties Dieva slavēšanā, radošajās darbnīcās, bērnu orķestrī, dzirdēt Dieva Vārdu un ieturēt kopīgu maltīti. Šī kalpošana ir ieguvums ne tikai apmeklētājiem, bet arī mums, draudzes locekļiem, kuri līdzdarbojas šī dievkalpojuma organizēšanā un īstenošanā. Mūsu bērni nāk kā no kristīgām ģimenēm, no bērnu nama, no daudzbērnu ģimenēm, no vientuļo māmiņu ģimenēm, no kaimiņu mājas un līdzīgi draugiem, kuri jau reiz bijuši Bērnu draudzē.

Visi kopā mēs esam mācījušies par Jēzus piedzimšanu un to, kā viņš auga, un to, kā Dieva mīļotais Dēls mūs glābis, mēs mācāmies par ticības varoņiem un Svētā Gara augļiem.

Kā mums iet?

Kāda daudzbērnu māmiņa saka – Mēs esam katrā Bērnu draudzes dievkalpojumā, šeit ir ļoti patīkami. Mēs nevaram visi kopā (septiņi bērni un mamma) aiziet uz teātri, bet šeit mums ir īsti svētki. Pat vismazākie man jautā: „Kad mēs atkal iesim uz to baznīcu?”

Mūsu kaimiņzēni atnāca pie mums, jo no istabas loga redzēja balonus pie baznīcas vārtiņiem un bērnus nākam iekšā. „Mammu, mums noteikti jāaiziet, tur notiek kaut kas bērniem!” Viņi atnāca un kļuva par mūsu draugiem, un ir klāt katrā Bērnu draudzes dievkalpojumā, un mamma ir kļuvusi par skolotāju mūsu komandā.

Ceļa meklētāji vienmēr ir gatavi sniegt palīdzīgu roku, muzicēt, piedalīties uzvedumā, vadīt radošās darbnīcas vai palīdzēt mazākajiem bērniem paveikt uzdevumu. Esam vērojuši un redzējuši, kā viņi top atvērtāki, drošāki un atbildīgāki.

Un mūsu komandas biedri, lai gan saguruši pēc padarītā, tomēr ar smaidu atzīst, ka ir vērts, ka šis ir brīnišķīgs veids, kā kalpot Dievam un vismazākajiem, kā esam aicināti. Tā ir iespēja realizēt Dieva dotos talantus un iespēja piedzīvot ticības brīnumus.

„Esot šajā Bērnu draudzē, esmu piedzīvojusi patiesi skaitus mirkļus,” saka mūsu draudzes mācītāja, „esmu redzējusi asaras kādas mammas acīs, kad stāstu Jēzus piedzimšanas stāstu, šo vislielāko dāvanu mums, esmu saņēmusi aicinājumus no bērniem aizlūgt par omītiem, draugiem un suņiem, kurus sabraukusi mašīna, esmu redzējusi, kā mūsu Ceļa meklētāji nepamudināti paši ir redzējuši, ka kādam no mazākajiem bērniem ir vajadzīga palīdzība, un pavadījuši visu dievkalpojumu viņiem līdzās, lai grieztu, līmētu, zīmētu un locītu, esmu redzējusi, kā maza un kautrīga četrgadniece kļūst par drošu un aktīvu dievkalpojuma dalībnieci. Un mēs esam piedzīvojusi, kā rīsi, kas nevārās, ir gatavi tieši laikā, un reizē, kad bijis visdziļākais sniegs, un esam gatavi, ka šoreiz būsīm maz, zāle ir pilnāka nekā citas reizes. Mēs esam sējuši kļīģerītes un cepuši maizi, lai dāvinātu prieku mājās palikušajiem. Bērni ir drosmīgi pirmo reizi publikas priekšā spēlējuši mūzikas instrumentus un skaitījuši dzejoļus. Paldies Ivo un Dagnijai Rodertiem par drosmi un aktīvo darbošanos, lai šī ideja kļūtu par Liepājas draudzes sastāvdaļu! Dievs ir nomodā pār mums un šiem bērniem, viņš ir svērtījis mūs ar komandu, ar atbalstu no TED, ar dalībniekiem, kuri aug mūsu acu priekšā, ar idejām un ar iespējām. Mēs to novērtējam!”

Ko nozīmē Bērnu draudze, var redzēt – www.draugiem.lv/liepajasdraudze, www.youtube.com/Liepajasdraudze, www.liepaja.adventisti.lv, kā arī Liepājā, Uliha ielā 70!

Liepājas Bērnu draudzes komanda

Rūpēsimies par savu VESELĪBU!

KRĀ: Nu, kā jūties, Krū?

KRŪ: Ir jau drusciņ labāk. Tas nejaukais klepus vēl brīžiem uzklepojas. Nesaprotu, kā es tā varēju saslimt? Šitāds varens sportists, kāds esmu es!

KRĀ: Ar sportu vien ir par maz, lai būtu vesels. Vai tu to, Krū, nesaproti?

KRŪ: Nestāsti pekstiņus! Protams, ka ar sportu pilnīgi pietiek!

KRĀ: Nē, nepietiek viss!

Krū: Ko tad vēl vajag?

KRĀ: Piemēram, labai veselībai svarīgi ir arī tas, ko tu ēd!

KRŪ: Ej, nu? Tas nu gan ir milzīgs pārspīlējums! Kāda starpība, ko kurš ēd - ka tikai vēders pilns! Un vispār es jau arī ēdu pietiekoši normāli.

KRĀ: Nekā, Krū! Tu ēd visu pēc kārtas un lielos daudzumos! Un bieži ēd kārumus tā, ka nevari apstāties!

KRŪ: Bet es tomēr vienmēr apstājos! Tas notiek tieši tajā brīdī, kad kārumi ir beigušies. Un parasti tie beidzas nožēlojami ātri.

KRĀ: Bet es saku, ka tas, ko ēd, ir ļoti svarīgi!

Krū: Bet es saku, ka tas nemaz nav svarīgi, bet sportot gan ir svarīgi! Tu tikai tupi pie klavierēm un pēc tam staigā kā stīvs ķeksis un čīksti. Tu nemaz neizkusties!

KRĀ: Nemaz es nečīkstu! Un neesmu nekāds ķeksis!

mamma: Par ko tik dedzīgi strīdas mani bērni?

KRĀ: Brālis saka, ka es esmu stīvs, čīkstīgs ķeksis! Bet tā nav! Es ļoti rūpējos par savu veselī-

bu, domāju par to, ko un cik es ēdu...

KRŪ: Jā, jā, tikai nemaz nesporto! Daža laba vecmāmiņa ir žirgtāka par tevi! Drusciņ vairāk pakusties un tad steni un vaidi...

KRĀ: Bet tu steni un vaidi no pārēšanās! Rīma! Mammucīt, pasaki taču viņam, ka man ir taisnība.

mamma: Ko lai saku – tā īsti taisnība jums nav ne vienam, ne otram. Protams, Krā, tev ir taisnība tajā ziņā, ka ēdienam, ko apēdam, ir daudz lielāka nozīme nekā mēs domājam.

KRĀ: Nu, ko es teicu!

mamma: Bet Krū ir taisnība, ka sportošana labai veselībai ir ļoti svarīga.

KRŪ: Tā jau es arī teicu! Muzikālai vārnai nav jābūt stīvai un kārnai!

KRĀ: Varbūt tu, mammucīt, varētu pastāstīt, kas tad īsti ir vajadzīgs, lai būtu riktīgi vesels?

mamma: Labprāt to pastāstīšu. Pirmās divas svarīgās lietas, lai būtu mozs un vesels, jūs jau pieminējāt. Tas tiešām ir ēdiens, ko ēdam, un kārtīga izkustēšanās. Tāpat arī nav prātīgi stūķēt savā puncītī visu, kas pagadās! Tas var beigties pavisam bēdīgi.

KRĀ: Es jau to arī saku, bet Krū tik vienā mierā ēd visu, ko vien var apēst!

KRŪ: Labāk tā nerunā! Un vispār, – laba apetīte ir veselības pazīme! Tu toties esi trakoti neaktīva! Bez pārvietošanās uz skolu un atpakaļ, varbūt tikai pāršķirot notis, drusciņ pavēcini savus spārņus!

mamma: Nevajag strīdēties. Par ēdiena izvēli un vingrošanu mēs vēl parunāsim. Lai būtu vesels, vēl ļoti svarīgs ir arī ūdentiņš, saulīte, svaigs

gaiss, laba atpūta un atturība.

KRŪ: Pag, nerunā tik ātri, es to visu gribu pierakstīt!

mamma: Neuztraucies, paspēsi arī pierakstīt. Mēs parunāsim atsevišķi par katru no šīm tik svarīgajām lietām.

KRŪ: Tas labi! Es gribu būt riktīgi veselīgs! Un tas nu nemaz nav grūti!

mamma: Teikšu jums vēl kādu svarīgu lietu. Laba veselība ir ne tikai vesela miesa, bet arī vesels gars!

KRŪ: Vesels gars? Kā tad to var dabūt gatavu?

mamma: Vesela miesa un vesels gars – tās savā starpā ir cieši saistītas lietas.

Attiecības ar Dievu, mūsu Radītāju, ir veselības pamats! Viņš ir Tas, kurš izaudzē pilnvērtīgu uzturnu, dāvina tīru ūdeni, dziedinošos saules starus un gaisu, ko elpot! Uzticība Viņam mūsu dzīvei piešķir jēgu un vērtību! Lūk, tā!

KRŪ: Izklusās drusciņ sarežģīti.

mamma: Tas ir vienkārši, ja to patiesi vēlamies, bet par to visu mēs parunāsim citu reizi.

mīlie bērni un vecāki! Lai jums nākošais gads draudzībā ar savu RADĪTĀJU veidojas veselīgs gan miesai, gan garam! Esiet priecīgi, laimīgi un veseli. Neaizmirstiet rūpēties cits par citu! „Priecīga sirds dziedina vainas”. Dāvāsim viens otram prieku un būsim veseli!

mīlie bērni, kad Jūs saņemat ilgi gaidīto rotaļlietu, piemēram, radio vadāmo helikopteru, ar pulti vadāmo džipu vai runājošo lelli, jūs to izpakojat no iepakojuma un atrodat lietošanas pamācību, kurā paskaidrots: kā ievietot baterijas, kā spēlēties un kā rūpēties par rotaļlietu tā, lai tā ilgāk darbotos. Vai nebūtu jociģi, ja meitenes un zēni, kurus Dievs tik brīnišķi ir radījis, būtu izlaisti no Radītāja rokām bez pamācības? Nē, Dievs ir devis veselības principus, lai varētu priecīgi un rosīgi darboties! Tāpēc šajā gadā aicinām Jūs veselīgā ceļojumā, lai iepazītos ar Radītāja sniegto lietošanas pamācību mūsu ķermenim un prātam!

UZDEVUMS • UZDEVUMS

ATŠIFRĒ BĪBELES TEKSTU!

1. Atrodi katram skaitlim atbilstošu burtu, ejot burtu režģī pa norādītajām bultiņām!

1	M → ↓ → <u>ū</u>	7	F ← ↓ → <u> </u>	13	S ↑ → ↓ <u> </u>
2	P ← ← ↗ <u> </u>	8	I ↓ ← ↖ <u> </u>	14	H ← ↑ → <u> </u>
3	O → ↓ → <u> </u>	9	D ← ↙ ↓ <u> </u>	15	H ← ↓ ↓ <u> </u>
4	Ū ↑ → → <u> </u>	10	S → → ↑ <u> </u>	16	C → ↘ ↓ <u> </u>
5	P ↓ ← ← <u> </u>	11	L → ↗ ↗ <u> </u>	17	D ← ↙ ↙ <u> </u>
6	I ← ↑ ← <u> </u>	12	D ↓ → ↑ <u> </u>	18	A ↓ → → <u> </u>
				19	J ← ← ↑ <u> </u>

A	B	C	D	E	F
G	H	I	Ī	J	K
L	M	N	O	P	R
S	T	U	Ū	V	Z

2. Atšifrē vārdus pēc iegūtajiem šifra skaitļiem, un Tu uzzināsi, kādi principi jāievēro, lai varētu veselīgi un rosīgi darboties!

5 3 13 5 4 15

7 5 15 13 2 14 6 15

1 11 12 10 15

15 6 5 17 12 15 8 6 18 15 9 6

6 13 13 5 4 2 14 6

8 6 18 15 15

6 13 16 1 13 6

5 3 13 18 19 2 14 6

LATVIJAS

**ADVENTISTU SADZIEDĀŠANĀS
SVĒTKI!**

BAZNĪCAS IELĀ 12^a

14. FEBRUĀRĪ 17⁰⁰

